

NOVINY

Volume 6 Issue 001 (691)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

29. XII. 2025 – 11.I. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 29. prosince
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Hodně spoluobčanů si neuvědomí, ani je nenapadne, že mezi námi žijí lidé, kteří by byli schopni umučit před vámi vaše rodiče, znásilnit a rozčtvrtit za živa vaši dceru a ještě se u toho vám smát do obličeje.

Nemusí to být jen muslimové, ti kteří vraždili a mučili v ukrajinském Baby Jar byli sousedé stejné národnosti jen jiného náboženství..

Ti, kteří vás odzbrojili, pod záminkou, že pistole zabijí, ale neřeknou, že můžete zabít i paličkou na maso, kladívkem nebo i ostrou tužkou, jsou pokrytci a odzbrojují vás z jiného důvodu.

První, co udělali nacisté (národní dělnická socialistická strana), když se dostali k moci, že odzbrojili občany.

Demokracie, kterou v Austrálii máme není demokracie, ale diktatura socialistických a komunistických politiků.

Občan je v této zemi bezmocný. Uvědomte si, že neschopní lidé bývají často schopní všeho.

Měli bychom si pomáhat.

Veselé Vánoce aneb Ve vítězství velkorysost

Benjamin Kuras 30. prosince 2025 „In victory magnanimous,“ radil Churchill vítězům druhé světové války, s vědomím, že celonárodně ožebračující a pokořující podmínky uvalené na Německo po první válce přispěly k rozpoutání té druhé. Revanš za revanš plodí další revanš. Místo toho se Němcům vnutila svoboda a právní stát, v němž byli trestáni jen strůjci těch nejhorších zločinů, ne celý národ. Tomu vítězové naopak poskytli pomoc, která jeho hyperaktivitu přesměřovala do budování ekonomického zázraku. Jak se ten německý zázrak dnes hroutí, si necháme na nějaký jiný článek. Zde nám jde o něco

jiného. Totiž o to, jak naložit s volebním vítězstvím „dezolátů“ nad „lepšolidní“. (Bůh žehnej Čechům za vynalézavost nadávek).

Jen stručně si připomeňme, jak odcházející lepšolidní vláda s pomocí lepšolidních alias „mainstreamových“ médií, akademických a uměleckých kruhů a nevládních organizací vytvořila prostředí, jež přeměnilo poměrně letargický a flegmatický, a tudíž bezděky tolerantní český národ v nesnášenlivé tábory.

Mezi ně vykopala příkop, který ne-li úplně znemožnil, tak silně znesnadnil normální debatu o téměř čemkoliv. Debatéry usilující o civilizovanou a neumlčovanou výměnu názorů, argumentů a faktů hodil na jednu nebo druhou stranu zákopů, často proti jejich vůli a přesvědčení.

Dezoláti a lepšolidé

Tak se mnozí ocitali hození nebo vtažení do té či oné bubliny, k níž by možná ani vědomě netíhli a jejíž osobnosti v nich nebudily okamžité sympatie. Nezbývalo jim než tam zůstat jen proto, že na té druhé straně to nebylo o nic lepší. Příčinou často byly nejen vyslovené názory, nýbrž i náhodná přítomnost na témž místě v touž dobu vedle někoho, kdo někdy nějaký nepříjemný názor vyslovil. Občasným vzájemným nesouhlasem, často malicherným, se rozpadala dávná přátelství, některá nenapravitelně. Kde lepšolidé mohli, tam dezoláty degradovali, nactiutrhali a vymazávali, podle osvědčené anglosaské metody „cancel culture“.

A pak najednou prohráli, a ne všichni se s tím dokážou smířit, jak by se smířil tenista, který právě prohrál jeden game – a jak kdysi fungovala demokracie. Ačkoliv politické předání proběhlo v klidu a civilizovaně, lepšolidní média dál vítězům spílají extrémistů a populistů, studenti proti nim „stávkují“, akademici a umělci lamentují. Skoro jako by se báli nějaké té revanše, jakou vědí, že by prováděli oni. Dezolátním médiím se naskýtá šance prohodit si s lepšolidními médii role a stát se

mainstreamovými. Přestat se chovat disidentsky a začít se chovat státnicky. Za současného stavu Evropy – či jak se dnes rádo říká, její „trajektorie“, kterou tak přesně popsal Trumpův strategický dokument – mají povinnost pustit se plnou silou do záchrany toho, co Evropě zbývá ze západní civilizace.

Bez odplaty

Neplýtvat energií na žádnou revanš, i kdyby byla oprávněná a zasloužená. Ignorovat pokračující urážky, nasadit si proti nim teflonový skafandr a nechat je po něm stékat do kanálu, kam patří. Dávat jasně najevo, že žádná revanš se nekoná, protože za to nestojí a je to mrhání časem, energií a intelektem. Nedostanou-li pinkačku zpět, přestane je to bavit. Ať si jdou svobodně pinkat o zed'. Tam je možná napadne, že když se potápí loď, topí se všichni. Sečteno a podtrženo: Bouračka se podařila, teď je zase čas stavět. Méně emocí, více faktů. Méně zápalu, více nadhledu. Méně fanatismu, více zvědavosti. Méně agresivity, více srandy. Nemrhat časem na malichernosti a připomínat si slavný citát Giordana Bruna před svatou inkvizicí: „Veškerá činnost, která nevede k tvoření užitečných věcí, se Bohu protíví.“ Hlídat a dohlížet, že noví vládcí plní, co slíbili a k čemu jim dezolátní média pomohla. Občas jim helfnout, bude-li čím. Občas jim vynadat, bude-li za co. Připomínat si, jak úlohu médií definoval věhlasný americký novinář H. L. Mencken: „Vztah novináře k politikovi je jako psa ke kandelábru.“

Alláh je lesba

Benjamin Kuras
13. září 2025

Ne, není to nový objev postmoderní teologie po vzoru amerických feministek hlásajících nejprve, že Bůh je žena, ale nakonec přijímajících argument, že je určitě muž, protože kdyby byl žena, stvořil by sperma chutnající jako čokoláda. Je to statečná provokace marocké lesbické aktivistky jménem Ibtissar Lachgar, která si s tímto heslem na triku vyšla do ulic, sama se vyfotila a fotku pověsila na „X“. Nám se to může jevit

zábavné, pro ni je to podstatně riskantnější, coby trestný čin „urážky islámu“.

Ibtissar má štěstí

Má vlastně ale štěstí. Kdyby to provedla v Íránu, Afghánistánu nebo Gaze, asi by jí někdo na místě usekl hlavu a možná ještě předtím i potom znásilnil. Beztrestně, neboť by tak vykonával vůli Alláhovu vepsanou do zákonů šaria. Byl by to vlastně trestný čin dvojnásobný – vedle urážky islámu i ta samotná lesebsexualita. V Maroku byla nejprve řádně zatčena, vzata do vazby a předána zatím bez znásilnění řádnému civilnímu soudu. Maroko se tím islámu tak trochu vymyká jako víceméně právní stát s demokratickou ústavou, jedním z pouze tří, vedle Indonésie a Turecka. Těch nedemokratických je téměř dvacetkrát víc. V kolika z nich by Ibtissar dostala trest smrti a v kolika jen dlouhé vězení nebo veřejný výprask, to by možná byl vhodný námět na diplomovou práci z islamologie nebo lesbologie, opravňující k dobře placené práci v některé z mnoha neziskovek.

Donedávna marocká justice nechávala podobné mírné urážky islámu i veřejná vystoupení feministek a aktivistů LGBTQ+ nepovšimnuty a nepotrestány. Na přímořských plážích tolerovala i „nahoře bez“, alespoň u evropských turistek, k potěšení nadřazených domorodých zevlounů a pod nenápadným dohledem tajné policie střežící státní příjem z turismu.

Gender a islám

Takže kolují dohady, zda se jejím zatčením i Maroko začíná vracet do lůna islámského fundamentalismu, pod taktovkou hnutí zvaného *Al-haraka-al-murija* (hnutí mouřeninské identity), které střeží islámskou morálku i na internetu. Je-li to tak, mohla by Ibtissar vyfasovat až pět let kriminálu. S pravděpodobným tradičním pravidelným znásilňováním vězeňskými dozorci. Můžeme už spekulovat, že podobně by vlastně mohla dopadnout i třeba ve Francii, v Británii nebo v Německu.

Račte otočiti list

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovného (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 29 prosince

Rusko tvrdí, že Ukrajina poslala drony proti Putimově rezidenci A Maďarsko odmítá v roce 2026 přijmout byť jediného migranta
USA provedly úder ve Venezuele
Čína varovala spojence Tchaj-wanu před vměšováním v souvislosti s vojenským cvičením, které zahájila u ostrova, ježž považuje za svou vzbouřenou provincií. Jakýkoliv pokus zabránit sjednocení Tchaj-wanu a Číny je odsouzen k neúspěchu.
Policie sledovala na D1 vysokou rychlost, brala řidičky
Feri čelí dalšímu obvinění ze znásilnění
Macinka čeká, že Babiš navrhne Turka na ministra
Do registru dárců dřeně se zapsalo třikrát víc lidí než loni
U nás převážně slunečno, slabý mráz

Úterý 30. prosince

Slovensko obdrželo další stíhačky F16
Medvědev popřál Zelenskému k novému roku smrt
Saudi bombardovali přístav v Jemenu
Putin poslal gratulaci Ficovi, Ormánovi a srbskému Vučićovi
Strážníci budou hlídat rachejtle, na mnoha místech jsou zakázané A Koalice chystá změnit služební zákon
Ministr spravedlnost Tejc jmenoval své náměstky
Zadrženy zápasník Vémola podstoupil operaci čelisti
U nás trochu zasněžilo, je na nule

Středa 31. prosince

Donald Trump na sociálních sítích sdílel názor, že Vladimir Putin stojí v cestě míru.
Sjednocení Číny nelze zastavit, řekl podle agentur v novoročním projevu čínský prezident Si Ťin-pching.
Rusové předložili údajný důkaz ukrajinského útoku na Putina A Židy ještě neodvezli a Slováci už si brali jejich věci, říká historička o Tisově režimu
Zdraží dálniční známka i pražská MHD
Česko je čtvrtý největší vývozce pyrotechniky na světě, Molekulární genetička Soňa Peková čelí přestupkovému řízení kvůli svému znaleckému posudku, který vypracovala pro slovenského vládního zmocněnce Petera Kotlára. A V Česku letos při dopravních nehodách zatím zemřelo 427 lidí, nejméně od roku 1961 Je zima.

Čtvrtek 1. ledna

Den obnovy samostatného českého státu
Od ledna bude zakázána propagace komunistické ideologie – §403 tretního zákoníku
Trump řekl, že Rusové lžou o údajném ukrajinském útok na Putinovu rezidenci A Rusko nabízí důkazy útoku
Pokračovala mírová jednání o Ukrajině
Tragédii ve švýcarském klubu, kde zahynulo 47 lidí, údajně způsobila pyrotechnická svíčka zapíchnutá do lahve od šampaňského, která zapálila dřevěný strop.
S novoročními projevy vystoupil prezident Pavel i premiér Babiš. Pavel chválil předchozí vládu.
V promluvě na twitteru se vyjevil i Tomio Okamura
Proti Okamurově projevu protestoval ukrajinský velvyslanec A Ohňostroje o Silvestra byly mírnější, vzduch byl nejčistší za posledních 22 let
U nás na nule, větrno, zataženo

Pátek 2. ledna

Požár s padesáti mrtvými ve švýcarské Crans-Montaně zavinila manipulace se zábavní pyrotechnikou
Tusk nabádá Evropu, aby byla jako Polsko
New York má nového starostu, který prosazuje kolektivismus A V Íránu pokračují masové protesty
Opozice chystá návrh na odvolání Okamury z funkce předsedy sněmovny A Macinka podpořil Okamuru proti námitkám ukrajinského velvyslance
Muž pobodal v hradeckém obchoďáku dva lidi
Petr Pithart varuje, že jsme možná poslední generace, která poznala demokracii
U nás vítr, teplota kolem nuly, večer trochu sněžilo

Víkend 3. – 4. ledna

Vydavatel (78) a jeho dcera VITIA (32) slavili v neděli narozeniny v Glebe v Tommys Beer Cafe.
USA se zmocnily venezuelského diktátora Madura s úmyslem ho postavit před soud
26 zemí EU vydalo nicneříkající prohlášení k Venezuele
Čína a Rusko vyzývají USA, aby vydaly Madura
Levicoví teroristé paralyzovali útokem na rozvod elektřinu městskou část v Berlíně
Havlíček za ANO je pro podporu USA ve věci Madura
Babiš zřejmě navrhne Turka na post ministra
SPD zpochybňuje ruskou účast na sabotáži ve Vrběticích
Miloš Zeman se zastal ministra Žuny proti útokům SPD
Ukrajina je nejzkorumpovanější země, v Rusku nikdo nemá zlatý záchod, řekl Radim Fiala (SPD)
U nás slabý mráz, silný vítr po celý víkend

Pondělí 5. ledna

Maduro se ženou byli dopraveni k soudu v New Yorku
Část Berlína je po útoku levicových ekoteroristů nadále ve tmě a zimě. Pokrok holt nezastavíš.
Trump vyhrožuje Íránu úderem, pokud bude zabíjet demonstranty A Ajatolláh Chamenei podle listu Times zvažuje útěk do Ruska
Vláda schválila programové prohlášení
Odbor strategické komunikace končí
Babiš potvrdil, že za útokem ve Vrběticích stálo Rusko
Ombudsman se zastal muže, který přirovnal MÚ Brno k mužskému přirození
U nás v noci 10°C mrazu, v poledne na nule

Úterý 6. ledna

Maduro před soudem odmítl všechna obvinění
Babiš přiletěl do Paříže na jednání koalice ochotných
Část Berlína je ve tmě a mrazu po teroristickém útoku
levičáků už čtvrtý den A Prozatímní venezuelskou prezidentkou je režimní exponent Rodriguezová
Novinka v dopravě na Slovensku: Na motorce musí být střízlivý i spolujezdec A Babiš řekl, že nebude kandidovat do příštích prezidentských voleb
Schodek rozpočtu Fialovy vlády dosáhl 290 miliard Kč
Česko nezruší muniční iniciativu A Ministr zahraničí Macinka pohovořil s ukrajinským velvyslancem
U nás mrzne, i v poledne kolem -5°C

Středa 7. ledna

Ministr Rubio bude s Dánskem jednat o Grónsku
Američané se zmocnili tankeru ze stínové flotily
Trump si stěžuje, že nedostal nobelovku
Soudruh soukmenovec jenerál a prezident se rozhodl, že ústava a volby naň neplatí, a proto nejmenuje Filipa Turka ministrem.
Proruský aktivista Vrabel je stíhán pro podvod s dotacemi při covidu
Babiš vloží Agrofert do fondu až po souhlasu ze zahraničí A Okamurův projev přiměl lidi více přispívat na zbraně pro Ukrajinu
V Saint Trupez pohřbili Brigitte Bardot

Čtvrtek 8. ledna

Zelenskyj říká, že dohoda s USA o zárukách je takřka hotova A Rusko vyhrožuje útokem na případné západní vojáky na Ukrajině
V Minneapolis jsou výtržnosti po incidentu s prchající ženou A USA opouští desítky mezinárodních organizací
Babiš se domluvil s Ficem o obnově vládních konzultací
Petr Fiala označil jejich dohodu za posun na východ
Macinka je v otevřeném sporu s Hradem a viní Pavla z faulu A STAN apeluje, aby se parlament distancoval od Okamury
U nás pod mrakem, mrazivé počasí

Pátek 9. ledna

EU schválila obchodní dohodu s Mercosurem
Italská premiérka Meloniová se vyslovila pro dialog s Ruskem A Íránský diktátor Chamenei označil USA za strůjce protivládních nepokojů
Prezident zveřejnil důvody, proč nechce jmenovat Turka ministrem čehokoli, Turkova rodina nemá ráda komunisty
Filip Turek chce za to na prezidenta podat žalobu
Loni zemřelo v Česku na silnicích 421 lidí, nejméně od roku 1961 A Macinka je na Ukrajině
U nás ráno nasněžilo asi 7 cm prašanu, pak klid, slabý mráz

Víkend 10. ledna – 11. ledna

Íránský režim dal střílet do demonstrantů
Ukrajinci útočí na ruské vrtné plošiny v Kaspickém moři
Maduro vzkazuje, že bude bojovat
Zemřel spisovatel Däniken
Motoristé podporují kroky Filipa Turka
STEM zveřejnil preference, Moto jsou pod 5 procenty
Vědci zjistili, že zima je součástí oteplování
STAN by chtěl vystřadit Turka ze sněmovních funkcí
U nás v sobotu hustě sněžilo, v neděli sluníčko a mráz

Předplatné jako finanční past a ztráta vlastnictví
A pak je tu otázka ekonomiky. Cloudové služby uživatele nejprve nalákají na bezplatné gigabajty, poté je ale donutí platit za stále vyšší a dražší tarify.

- **Cloud (např. Cloud/Google One):** Přibližně 600 USD (při 9,99 USD/měsíc), předplatné – data si „pronajímáte“
- **Přenosné SSD (2 TB):** Přibližně 250 USD (jednorázový nákup), vlastnictví – platíte jen jednou a využíváte neomezeně

Z tohoto jednoduše vyplývá, že přenosný SSD disk se zaplatí již po pouhých dvou letech ve srovnání s náklady na cloudové předplatné. Hlavním problémem je tu však princip: při přerušení platby je uživatel „vystěhován“ a ztrácí přístup ke svým vlastním vzpomínkám a datům, což z cloudu činí závislost maskovanou za technologický pokrok.

dokončení z první strany

Tam nedávno spolkový soud potvrdil platnost výnosu šaria soudu, po němž se poškozený odvolal s upozorněním, že onen šaria rozsudek protiřečí německým zákonům. A soud rozhodl, že spor mezi dvěma muslimskými stranami může podléhat zákonům šaria, navzdory zákonům německým. Na rouhačskou muslimskou lesbu, žalovanou respektovanou muslimskou entitou, by tedy jistě platilo totéž. Ve Francii by se s ní strážci islámské morálky nemazlili a počkali si na ni večer v parku. Británie by se možná ještě civilizovaně dohadovala, zda islám převažuje nad LGBTQ+, nebo LGBTQ+ nad islámem. Takové dohady však brzy demokraticky rozhodne demografie ve prospěch islámu, neboť muslimů se rodí víc než členů LGBTQ+.

Do té doby však budou LGBTQ+ horlivě demonstrovat za Palestinu, kde by nepřežili jedinou svou veřejnou show. A je to jako kapři demonstrující za svobodu rybářů. Od rybníku k rybníku.

pan TUREK s. prezident

Na sociálních sítích čtu i názory, že by Motoristé měli od jmenování Filipa Turka ministrem ustoupit! Na toto velký pozor To není spor o Turka. A už vůbec to není o tom, zda prezident tímto svým "pevným" postojem v této kauze získá u veřejnosti body. To je povrchní mediální rámec. Ve skutečnosti jde o test hranic moci. Prezident neodmítl kandidáta proto, že by byl problémový odborně nebo právně, ale proto, že neprošel hodnotovým filtrem režimu. A přesně proto ustoupit nelze. Každý ústupek by byl čten jako potvrzení, že prezident má právo vetovat ministry na základě ideologické libovůle. Jakmile se tento precedens jednou přijme, už se nikdy nevezme zpátky.

Mechanismus je jednoduchý a historicky ověřený. Ustoupíš - posune se hranice - příště bude tlak větší. Nejde o kompromis, ale o normalizaci svévole. Dnes Turek, zítra kdokoli "nevyhovující“, pozitíí celý program vlády. Tohle není politická taktika, to je obrana ústavního rámce před jeho tichým rozkladem. A ještě jedna podstatná věc, prezident žádné body tímto nezískává u veřejnosti jako celku. Získává je pouze u své hodnotové bubliny, která ho už dávno vnímá jako morální autoritu. Pro zbytek společnosti je to naopak další důkaz, že se moc odtrhla od vůle voličů. A to je přesně ten bod, kdy už nejde couvnout, protože by to znamenalo přijmout roli podržitého. Takže neustoupit není tvrdohlavost. Neustoupit je nutnost. Protože tohle není kauza, tohle je precedens. Údajně presidentovi vadí, že Turkovic rodina ani Turek nikdy nebyli v KSČ a naopak nesnášeli komunisty.

ITÁLIE ZATKLA v lednu 2026 FINANČNÍKA HAMASU! Itálie zatkla Mohammada Hannouna, předního finančníka Hamasu, který se vždy prezentuje jako humanitární aktivista. Na fotografiích je spolu s Gretou Thunbergovou, jejiž „flotilu do Gazy“ pomáhal financovat. Italské úřady zabavily přes 8 milionů eur. Po více než deset let jeho „charitativní organizace“ se sídlem v Janově poskytovala Hamásu miliony pod záminkou „pomoci Gaze“, včetně podpory rodin sebevraždných atentátníků.

Narodil sa v Banskej Bystrici, presadil sa v Šanghaji. Ako Ladislav Hudec postavil prvý mrakodrap v Ázii

Natália Žáková

Život architekta Ladislava Hudeca pripomína hollywoodske trháky, no na Slovensku o ňom stále veľa nevieme.

Hotel, ktorý navrhol, bol takmer 30 rokov najvyššou budovou v Ázii a desaťročia dominoval panoráme Šanghaja.

V Šanghaji strávil takmer polovicu svojho života, navrhol v ňom viac ako 65 budov.

Architekt Ladislav Eduard Hudec (ďalej len Ladislav Hudec) svojou tvorbou ovplyvnil tvár Šanghaja. U nás je stále pomerne neznámy, hoci sa narodil a vyrástol v Banskej Bystrici.

Jeho jediné diela mimo Číny sa nachádzajú práve na Slovensku, len sa o tom dlho nevedelo.

Ako Slovensko objavilo Hudeca

„Hudec bol do roku 1989 neželaná téma. Žil v zahraničí a predstavoval kapitalistický spôsob života,“ približuje vyštudovaný architekt a propagátor architektúry Rastislav Udžan, ktorý žije v Banskej Bystrici.

Svoju rolu pri zviditeľnení Ladislava Hudeca na verejnosti zohral architekt Štefan Šlachta. Po roku 1990 sa začal venovať slovenským osobnostiam modernej architektúry, ktoré pôsobili v zahraničí. V knihe *Neznámi známi* (2004) sa zameral na architektov, ktorí už nežili, a predstavil v nej aj Ladislava Hudeca.

Genealogička Eva Furdíková tiež pôsobí v Banskej Bystrici a spomína si, že medzi bežnými Bystričanmi sa o Ladislavovi Hudecovi dlho nevedelo vôbec nič. Sama sa s jeho menom v rámci výskumu občas stretávala, nikdy však za ním nešla cielene.

K záujmu o život architekta a jeho rodiny ju priviedla historička architektúry Klára Kubičková, ktorá sa začala intenzívne venovať jeho dielu. Furdíková skúmala matriky a získala množstvo informácií o celom jeho rode.

„Dlho nebolo známe ani miesto jeho narodenia. Mne sa podarilo zistiť aj to, kam chodil do školy a aký bol žiak,“ hovorí Eva Furdíková, ktorá objavila i jeho rodný dom.

V roku 2013 vydali spolu s Klárou Kubičkovou a s historikom umenia Marošom Semančíkom knihu *Po stopách architekta L. E. Hudeca*.

Kubičková s Furdíkovou však neboli jediné, koho príbeh Ladislava Hudeca fascinoval. Zaujal aj filmára Ladislava Kaboša. K Hudecovi sa dostal cez Štefana Šlachtu, a hoci pôvodne plánoval nakrútiť film o inom architektovi, uprednostnil práve rodáka z Banskej Bystrice. „Príbeh Ladislava Hudeca je absolútne fascinujúci. Je to hollywoodsky príbeh,“ hovorí Ladislav Kaboš.

Dokument, ktorý vznikol pred 15 rokmi, prináša oveľa viac ako len pohľad na Hudecovo dielo. Režisérovi sa podarilo zapojiť do prípravy všetky tri jeho deti, nájsť a zdigitalizovať unikátne filmy, ktorých autorom bol sám Hudec, aj odhaliť jeho prvé dielo na Slovensku – kúpeľnú kaplnku Panny Márie Kráľovnej vo Vyhniach, ktorej autorstvo sa pôvodne pripisovalo niekomu inému. O Hudecovi neskôr s manželkou Svatavou Mariou Kabošovou vytvoril knihu *Ladislav Hudec – Otec ázijských mrakodrapov*.

Chcel byť evanjelickým kňazom, stal sa architektom

Ladislav Hudec sa narodil v čase maďarizácie v januári 1893 a bol najstarší syn spomedzi

šiestich detí. Pochádzal z intelektuálnej rodiny. Zo strany matky Pauly Hudecovej, rodenej Škultétyovej mali v najužšej rodine viac ako desiatku evanjelických farárov a k duchovnému povolaniu inklinoval aj Ladislav Hudec.

Jeho otec Juraj zase pochádzal z rodiny mlynárov. „Vodné mlyny koncom 19. storočia už nahrádzali parné, nebolo už treba toľko mlynárov a Juraj Hudec bol prvý, ktorý to porušil.

Ďalej jen pre predplatiteľom.

Židia ešte neboli deportovaní a Slováci im už brali majetok, hovorí historik o Tisovom režime

Kateřina Havlická – 1. január 2026 Denik.cz

Počas vojnového Slovenského štátu fašisti poslali na smrť až 58 000 slovenských Židov. Za nepriateľov boli považovaní aj Česi, Rómovia a Maďari. S Hitlerom však nespolupracovala len vláda. Na holokauste sa dobrovoľne podieľali ľudia z celého Slovenska. Obete často ešte čakali na transport, keď im už rabovali majetok, opisuje pre iDNES.cz slovenská historička Hana Kubátová. Vysvetľuje tiež, prečo sa Slováci ešte nevyrovnali s touto temnou časťou svojej histórie a radšej organizujú veľké oslavy protifašistického povstania.

Vo svojej novej knihe *Where Foxes Say Good Night* (Kde lišky hovoria dobrú noc) ukazujete, že holokaust sa nestal len Slovákom. Oni sa na ňom aktívne podieľali. V tomto zmysle vidím pod každým článkom o slovenskej politike komentáre s tou škaredou skratkou: „No, áno, Slováci. Celý čas boli v spojení s Hitlerom, spolu s ním napadli Poľsko a potom na poslednú chvíľu zorganizovali povstanie, aby mohli skončiť na strane víťazov.“ Čo by ste povedali ľuďom, ktorí to píšú? Je to len urážka, alebo je v tom aj kus pravdy?

Je v tom určitá pravda. Ale zároveň je to skratka, ktorá ukazuje, čo robíme zle, keď rozprávame históriu. Často ju rozprávame binárnym spôsobom – ako čistý príbeh buď „dobrá“, alebo „zla“. V prípade druhej svetovej vojny to musí byť buď príbeh o kolaborácii, kde čitatelia povedia: „Samozrejme, Tiso a Hitler boli v spolku!“, alebo príbeh o odboji. Potom budú reakcie, ktoré povedia, že Slovenské národné povstanie bolo jedným z najväčších protifašistických povstaní v Európe. A obidve strany budú mať pravdu.

Vidím tu aj paralelu s tým, ako sa dnes na Slovensku využíva kresťanský nacionalizmus. Radikálne a krajne pravicové strany hovoria, že už nie sú také či onaké, ale vlastenecké. Nosia kresťanské kríže a zároveň podnecujú veľmi primitívne formy nenávisti.

Hnutie Slovensko:

Zahraničná politika SR je nebezpečná pre národné záujmy krajiny

Info sk 31.decembra 2025

Zahraničná politika súčasnej vlády je katastrofálna a nebezpečná pre národné záujmy Slovenska. Tzv. suverénna zahraničná politika na všetky štyri svetové strany je v skutočnosti odklonom od prozápadnej orientácie. Myslí si to opozičné Hnutie Slovensko. Rok 2025 bol podľa neho pre slovenskú zahraničnú politiku chaotický.

„Ficova zahraničná politika nie je suverénna, ale submisívna voči režimom v Moskve a Pekingu, ktoré ignorujú hodnoty demokracie a ľudských práv. Hnutie Slovensko opakovane kritizovalo stretnutia Fica s

agresorom vojny Putinom, ktoré priniesli len medzinárodnú hanbu a žiadny reálny prospech,“ poznamenal poslanec Národnej rady SR za Hnutie Slovensko Roman Mikulec. Takéto kroky podľa neho robia zo SR skôr nestáleho partnera ako spoľahlivú krajinu pre západný svet. *„Schizofrenická Ficova zahraničná politika, ktorá sa pohybuje medzi populistickými rétorickými výkrikmi a problematickými krokmi oslabuje naše postavenie v EÚ a NATO,“* dodal.

Vzťahy s kľúčovými partnermi sa podľa hnutia pri súčasnej vláde zhoršili. Naopak, zlepšili sa s „*problematickými*“ krajinami.

„Celkovo prevláda vnímanie Slovenska ako trojského koňa ruských záujmov. Naši partneri nám prestávajú dôverovať pri zdieľaní citlivých informácií. Nielen v oblasti spravodajských služieb, ale aj v NATO sa Slovensko stalo nespoľahlivým partnerom,“ skonštatoval Mikulec.

Poukázal na to, že EÚ opakovane formuluje výhrady a otázky ku konkrétnym krokom, ktoré môžu oslabiť právny štát. *„Veto voči pomoci Ukrajine, odmietanie zvýšenia výdavkov na obranu, zastavenie vojenskej pomoci Ukrajine a koketovanie s agresívnym Ruskom robia zo Slovenska 'čiernu dieru' na mape Európy a nespoľahlivého partnera,“* spresnil poslanec. SR sa podľa hnutia pri aktuálnej vládnej garnitúre takmer vôbec nezapája do pozitívnych globálnych tém, naopak, blokuje alebo ignoruje kľúčové iniciatívy.

Medzi výzvy v budúcom roku budú podľa Mikulca patriť energetická kríza po skončení tranzitu ruského plynu cez Ukrajinu, možné infringement procedúry, ohrozenie financií z plánu obnovy či pozastavenie eurofondov. *„Víziou krajiny v zahraničnej politike by mali byť kroky, ktoré sú Ficovej vláde cudzie. Mal by prestať flirtovať s Východom - Moskvou a Pekingom. Mal by podporiť suverénnu Ukrajinu ako nárazník pred ruskou agresiou a nielen biznisovo-zbohatlicke obchody vládnych kamarátov. Mal by diverzifikovať energetické zdroje a byť pevným spojencom, nie 'čiernym pasažierom' v EÚ,“* uviedol poslanec. Slovensko podľa neho potrebuje proeurópsku, skutočne suverénnu zahraničnú politiku zameranú na prosperitu a bezpečnosť svojich občanov.

VOSR

Príde 7. novembra Mórica domov zo školy a hovorí oteckovi: - Tato, dnes sme sa celý deň v škole rozprávali o VOSR, zdobili sme nástenky, mali sme recitačné pásmo, večer bude ohňostroj, ale ja tomu vôbec nerozumiem!

-No, Móric, to bolo takto. V roku 1917 jeden veľký muž (ale on v skutočnosti nebol veľký, mal nízku postavu) - ktorý sa volal Lenin (ale on sa v skutočnosti nevolal Lenin, ale Ul'janov), spolu s druhým veľkým mužom (ktorý bol tiež drobnej postavy), ktorý sa volal Stalin (ale on sa v skutočnosti nevolal Stalin, ale Džugašvili), spolu s tretím veľkým mužom, ktorý sa volal Trockij (ale on sa v skutočnosti nevolal Trockij, ale Bronštejn), tak títo traja vodcovia v meste Leningrad (ktoré sa však vtedy nevolalo Leningrad, ale Peterburg) vystrelili z krížnika Aurora (ale oni z neho v skutočnosti nevystrelili, bol tam slepý náboj).

A tým sa začala VOSR, Veľká Októbrová Socialistická Revolúcia. Teda, v skutočnosti nebola veľmi veľká, zabili tam asi 10 ľudí. Októbrová... no, ono to bolo vlastne v novembri. Socialistická tiež nebola, ale boľševická. A v podstate ani revolúcia to nebola, ale len taký ozbrojený puč, prevrat.

Ľudovú podporu si získali až príslubom mieru, ale v občianskej vojne potom zahynulo ešte viac ľudí, než dovtedy v prvej svetovej. A tiež ľuďom sľúbili chlieb a rozdávanie pôdy, aby im potom začali brať pôdu do kolchozov a vypukol hladomor.

- Tato, ale veď to bol strašný bordel!

- Vidíš Mórica, konečne si pochopil, čo znamená VOSR!

ZÁPISKY ZOUFALÉHO LÉKAŘE:

Stres v práci.

Tomáš Vodvářka

Řada povolání sebou nese stres. A ruku na srdce - medicína je na předním místě, což nese nepředvídatelné důsledky.

Každý, kdo přičichl k medicíně a dělá ji pár let, vám sdělí, že má svůj vlastní způsob, jak čelit stresu.

Statistiky jsou neúprosné. Lékaři, kteří cítí, že se blíží vyhoření, kompensují tento stav nadměrným příjmem alkoholu, který jak známo, jsa chrstnut do doutnajících uhlíků, opět zažehne plamen.

Rovněž existují kolegové, kteří při znalosti věcí jsou schopni si z běžných medikamentů namíchat každodenní koktejl, který je udrží v perfektním stavu po celou směnu a to nemusejí pokoutně shánět v temných průjezdech kokain či podobné pamlsky.

Že existuje i přirozená cesta, jak se udržet ve formě a nevyhořet, ba možná dokonce nahodit chčípající motor, přinesl nedávno článek v Novinkách

Chirurg pákistánského původu, který byl v tíživé životní situaci a současně musel odoperovat žlučník, si během výkonu odskočil na 8 minut do vedlejší místnosti, aby koitem s ochotnou sestrou opět nabyl patřičného sebevědomí a výkon dokončil. V této fyziologické pauze pacienta hlídal anesteziolog. Britská lékařská společnost nyní zvažuje, jestli mu povolí další práci na operačním sále.

Z uvedeného plyne několik závěrů.

A/ Lékařský stress lze řešit mnohem účinněji a bezpečněji, než v našich zemích oblíbeným alkoholem, prášky, případně mixem obou.

B/ Jeví se jako prokazatelné, že v tomto případě, kdy čas hraje důležitou roli, odpadá milostná předehra a je nutné konat rychle a zběsile se vzájemným pochopením pro uvedenoiu rychlovku. Jak je zřejmé, pro romantiky či přesluhující kolegy je tento způsob psychické kompenzace nevhodný.

C/ Je bezpodmínečně nutná kolegialita a to v první řadě na straně jiného lékaře, tedy třeba hlídání uspaného chápavým anesteziologem. Koneckonců i on je stíhán stresem a i jeho osm minut trvající absence nemusí být pro výsledek operace fatální. Současně je nutná součinnost i příslušné zdravotní sestry, kdy – řečeno slovy básníka – řeč je jen vítr slov a kdy je jí pohledem na zpocené čelo lékaře a jeho vyhasínající zrak jasným povel, že musí „sloužit zdraví lidu“ až do roztrhání těla.

D/ Je třeba mýtít a rubat „kazišuky“, v tomto případě jedince ze strany sesterského personálu, kteří při zhlédnutí chvatného oblékání obou protagonistů „chvilky pro sebe“, jdou vše ihned naprášit. Lze se právem domnívat, že důvody pro konfidentskou práci mohou mít svůj podklad ve malé či žádné vytíženosti nahlašovatelky, jež není obdařena patřičnou výbavou a že jí nabízená pomoc při stoupajícím stresu není operatéry vyhledávána.

E/ Je nutné, aby zdravotní pojišťovny zavedly nový kód pro uvedenou mikrorelaxaci, který bude mít patřičné bodové ohodnocení, protože i laikovi je jasné, že se operační výkon i přes uvedenou rychlost (420 vteřin a v nich započítaný „take off“, „action“, take on“) prostě prodlouží. Jistě se najde prostor pro dohodovací řízení a možnost jisté bonifikace pro ty, co to zvládnou ještě rychleji, než ten pákistánský novátor.

Pakliže ministerstvo zdravotnictví bude výše uvedené akceptovat, lze se domnívat, že krize nedostatku lékařského i sesterského personálu bude zažehnána mnohem rychleji, než se domnívá prof. Dušek ze statistického ústavu ČR.

Komunikační linie...

by Vidlák, 8. prosince 2025

Nedávno jsem v jednom článku upozorňoval na neuvěřitelný rozhovor Jakuba Landovského, který na Českém rozhlase nahlas řekl to, co my, dezoláti, říkáme už tři roky. Že Evropa nemá ohledně války na Ukrajině žádný plán, že toho víc nakecá než udělá a že s ní teď při vyjednáváních nikdo nepočítá. Že sice „stojíme za Ukrajinou dokud bude potřeba,“ ale v praxi to nic neřeší.

Redaktorka mu na to opáčila, že přesně toto ještě nedávno sám prohlašoval.

Landovský na to s ledovým klidem opáčil, že v té době byl českým velvyslancem při NATO a musel držet tuto komunikační linii. Teď už jím není a může si říkat, co chce. To víte, tři roky musel lhát, protože patřil na správnou stranu a měl z toho dobré bydlo.

O pár dní později má podobný rozhovor i Alexandr Vondra. Najednou mluví o tom, že je zapotřebí uzavřít mír, protože pokud to neuděláme, Ukrajina nakonec prohraje úplně a mezi námi a Ruskem nebude už nic. Mluví o tom, že Evropa proxy válku s Ruskem neustojí. Mluví o tom, jaká chyba byla, uvalit na Putina zatykač, protože tím se Evropa vyřadila z jednání.

A také mluví o komunikačních liniích. Když se hraje zápas a prohráváte, tak se přece musíte zmobilizovat a ne si vyčítat chyby. Nesmíte poukazovat na nefunkční politiku sankcí, naopak, musíte ji dělat ještě víc, protože jinak prohrajete. Orbán je sice konzervativce, ale Vondra mu prostě nemůže zapomenout, že místo aby držel s Evropou basu, začal říkat nahlas, že tahle válka je prohraná.

Ono to nakonec bude stejné s Vondrou i Landovským. Držet správnou komunikační linii neslo prachy a otevíralo dveře. Jiné postoje navíc byly natvrdo kriminalizovány.

A tak jsme se dopracovali do stavu, kdy byli po soudech vládní lidé, kteří neměli na politiku ani zahraniční politiku naší země žádný vliv. Marta Bednářová, Vladimír Kapal, Jakub Jašek a mnozí další. Nikdo z nich neudělal žádný čin, natož trestný čin. Nikdo z nich nevyhodil do vzduchu koleje, nikdo neodsabotoval výrobu jediného granátu. Obzvláště pikantní je to, že Martinu Bednářovou odsoudili za slova, že v Kyjevě se zase tak moc nebojuje a náš Petr Pavel tam poslal svoji hradní kapelu, aby tam měla koncert...

Fialova vláda se nikdy nedostala do ústavní krize. Po celé čtyři roky měla ve sněmovně i v senátu pohodlnou většinu. Měla své zastánce té správné komunikační linie a neuhnula z ní ani o píď. Lipavský navíc v cizině na Českou republiku pravidelně bonzoval a dostal za to v Praze obrovský počet preferenčních hlasů. Nikdo Fialovi nebránil, aby si psal vzkazy na tankové hlavě, aby se blaženě prohrabával v nábojnicích, nikdo mu nebránil v tom, aby do zlatého hajzlu na Ukrajině spláchnul sto miliard korun... jen jsme ho varovali, že dělá chybu a i za to čekal leckoho prokurátor.

Kvůli těmto komunikačním liniím zemřely statisíce Ukrajinců, ukradly se stamiliardy peněz a mírové podmínky se značně zhoršily. Každá koruna, kterou Landovský dostal za svůj post

velvyslance při NATO je krvavá až běda. Každé euro, které dostal Vondra za svůj europoslanecký mandát, křičí do nebe zbytečnou smrtí.

Pak najednou komunikační linie skončila... Přišel Donald Trump. To víte, Čína má pod palcem takřka veškerou těžbu i rafinaci vzácných zemin, její síla roste a pád Ruska by znamenal, že si největší fabrika světa hladce zabere na Sibiři největší ložiska světa. Oslabení a rozparcelování Ruska už není v zájmu Západu. Naopak, v jeho zájmu je, se s Rusy opět kamarádit.

A ejhle, patřičně pružní politici už to chápou. Už zjistili, odkud vítr vane a obracejí. Přišla nová komunikační linie. Najednou říkají to, za co před třemi roky zaklekli na Bednářovou. Najednou říkají to, co Orbán. Najednou mluví stejně jako my. Přiznejte se, Sašo a Jakube. Ono už to zase nese prachy, že? Už se zase rozhlížíte po nějakém pěkném teplém místěčku, co? Tentokrát v Trumpově administrativě. Předpokládám, že v noci dobře spíte a necítíte žádnou spoluodpovědnost.

Ne, že bych se teď zlobil. Závan zdravého rozumu je osvěžující. Jen z toho mám bohužel pocit, že se nic nezměnilo. Že jste pořád jen zbabělé krysy, které opět nebudou myslet, ale držet komunikační linii. A bohužel ji budete držet, i když Trump vymyslí nějakou blbost. Nikdy nebudete ti, kteří by mocným řekli, že je to jinak. Nikdy nebudete jako Orbán. Vždycky si budete držet svůj teplý flek a před kamerami budete hřímat blbosti a sviňárny a pak venku u cigára se budete div ne omlouvat a ujišťovat, že samozřejmě víte, jak to je.

Ale co se divím... ti, kteří projevíli odvahu říct svůj názor, ti mají svých starostí dost. Ti se připravují na další soudní stání, řeší svoji materiální nouzi, protože přišli o práci, vyrovnávají se ze ztrátou přátel a čelí šikaně různých pouličních bojůvek. V této zemi je lepší být Landovským či Vondrou než být Martinou Bednářovou. V této zemi je lepší být kluzkým bezpáteřním hadem. U nás se odměňuje nikoliv odvaha, ale komunikační linie.

U nás dostali amnestii vrazi, korupčníci i privatizátoři. Ale nějak si nedovedu představit, že by někdo amnestoval ty, kteří před třemi roky říkali to, co dneska bez řevu médií i prokurátorů říká Landovský a Vondra... Dejte tomu ještě měsíc a bude to říkat i prezident.

Přátelé, pokud mě chcete podpořit mé Noviny tak by to bylo od vás moc hezké link na banku je většinou teď na straně 8

<https://scriptum.cz/cs/periodika/noviny-sydney>

Mladá generace v akci...

Požár ve Švýcarech - Sklepní prostory obložené dřevem a molitanem, stovky lidí na malém prostoru, jeden malý východ, žádné hasící přístroje a otevřený oheň na stolech a ohnivé fontány pod jehličím...

Ale to ještě není stále ONO... začne hořet a dlouhé minuty mladší tancují dál, fotí a vysílají na instáč, jak je to cool.

Protože to PRAVĚ ohrožení je přeci klimatická nouze a Rusko...

Manžel se ptá při večeři své roztomilé ženušky: „Miláčku, to jídlo je zase z konzervy?“ „Manželka odpoví: „Ano, byl na ní takový hezký pejsek a nápis - Pro vašeho miláčka!“

Od ledna bude zakázána propagace komunistické ideologie

Miroslav Procházka

Zákazy nemění myšlení ani přesvědčení lidí. Důležité je otevřeně a pravdivě pojmenovávat realitu: komunismus i fašismus jsou totalitní ideologie, které mají na svědomí miliony lidských obětí.

Komunismus má na svědomí dokonce více obětí než fašismus.

Nacismus má na svědomí především vraždění. Ale komunistickým vůdcům je třeba připsat na svědomí i hladomory. Komunisti hlásali lepší život pro ty, kdo je budou podporovat, ale způsobili ty největší hladomory které nebyly zaviněny přírodou, ale lidmi.

Dnes si mnoho lidí komunismus nespojuje s vražděním, represemi a hladomory. Spojují si ho se sliby sociální spravedlnosti a jistot. Už si ale neuvědomují, že skutečná sociální spravedlnost neexistuje, nikdy neexistovala a existovat nebude.

Špatně nastavený sociální stát bere bohatým a dává chudým tak, že postupně chudnou všichni. Dobře nastavený sociální stát podporuje schopné, aby mohli vytvářet hodnoty.

Stokrát opakovaná lež se stává pravdou. A právě na tomto principu komunismus i fašismus fungovaly. Lhali lidem tak dlouho, až jim mnozí uvěřili. A někteří komunistickým lžím věří dodnes.

§ 403 - Nové znění je následující: „Kdo založí, podporuje nebo propaguje nacistické, komunistické a jiné hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.“ „Dotyčnému bude muset být prokázáno, že jeho motivací bylo šířit nenávist. To je důležitá podmínka.

~~~~~

Afghánský chirurg z dovozu údajně není vrah, nýbrž psychicky nemocná oběť

V lednu loňského roku otrásla Německem vražda dvouletého děťátka a 41letého muže, jenž se jej snažil vlastním tělem bránit.

Pachatelem byl afghánský migrant Enamullu Omarzaie, jenž si s sebou na procházku po parku vzal z ubytovny nůž s 30centimetrovou čepelí. Prý proto, že se bál, aby jej někdo nenapadl.

Tak určitě...

Před pár dny jej bavorský soud shledal psychicky nemocným a namísto do vězení jej poslal do psychiatrické léčebny, a to na neurčito.

Zajímavé je, že diagnóza paranoidní schizofrenie u něj nebyla objevena nikdy předtím. A to ani když přicestoval v roce 2022 z Turecka do Bulharska, ani když následně žádal v Německu o azyl, ani když po zamítnutí této žádosti napadl na služebně policisty, kterým se pokusil vzít zbraň, a ani když pobodal na ubytovně svého spolubydlícího.

Přišlo se na to až teď.

Jeho obhájce jej vykreslil jako chudáka, jenž si na svůj čin vzpomíná jen matně, a jehož prý k činu dohnal "d'ábel v jeho hlavě, který s ním často mluvil".

Suma sumárum dle německé justice se nejdná o odporného vraha, nýbrž o nemocného člověka, jenž bude mít svůj krásný čistý pokoj v psychiatrické léčebně a pravidelnou stravu zdarma. Zpět do Afghánistánu deportován nebude.

Skoro jako kdyby přesně o to stál.

No a německá média už celý případ otáčejí proti AfD, která prý tento případ psychicky nemocného člověka zneužila v předvolební kampani.

Já si upřímně myslím, že se nezbláznil on, ale celá Evropa.

Tihle lidé jsou totiž čiré zlo. A já proti jejich importu do České republiky přes vazalský akt známý též jako migrační pakt budu ze všech sil bojovat. Jejich barva pleti mě nezajímá - zajímá mě to, že jsou představují obrovskou hrozbu pro naše děti.

A pokud Nejvyšší správní soud považuje tuto snahu za "propagandu totalitních režimů", tak mi je to naprosto ukradené.

Mimochodem - docela by mě zajímalo, jak by se na to ctění soudkyně a soudci dívali, kdyby to dvouleté ubodané děťátko bylo jejich dcerou či synem. Počítám, že by hodně rychle změnili názor.

Já za sebe jasně říkám, že v obraně naší země před touto verbeží necouvnu ani o centimetr. Pokud mě média či soudci z NSS označí za xenofoba, tak z toho těžký spánek mít rozhodně nebudu.

Jediné, na čem mi záleží, je to, aby se podobný masakr, jaký se odehrál v Aschaffenburgu, nestal i u nás.

A abych se nikdy nemusel coby poslanec, jenž selhal v obraně bezpečnosti naší země před migračním paktem, dívat do očí rodičům, kteří přišli o své milované dítě.

To jediné bych totiž skutečně nezvládl.

~~~~~

Josef Koutný , kněz

29. dubna 1951 byl během výslechu ubit Josef Koutný, katolický kněz a oběť komunistického teroru.

Narodil se 4. ledna 1909 v Cetkovicích. Po Únoru se kvůli oprávněné obavě ze zatčení rozhodl odejít za hranice. Skrýval se a odjel do Bratislavy, kde je 1. března 1951 zatčen. Posléze je odvezen do brněnské věznice, kde je ubit při výslechu.

~~~~~

Myslíte,že....

... je normální, že prezident Francie Mitterand navštíví V.Havla ve vězení, aby mu sdělil, že ho vybrali za prezidenta Československa?

~~~~~

28.12.2025 Před dvěma lety se 15letá dívka v Praze stala obětí znásilnění. Vystřídali se na ní dva starší muži, kteří ji povalili do křoví. Dívka bojovala, ale marně. Čin byl tak surový, že lékaři našli hlínu a trávu i v její pochvě. Přesto jeden z mužů vyvázl téměř bez trestu. Místo vězení ho odvolací soud jen vyhostil na neurčito z České republiky na Slovensko.

Jde o další případ, který ukazuje, jak české soudy dlouhodobě podceňují následky obětí sexuálního násilí u nás a neplní dostatečně odstrašující roli udělením adekvátních trestů.

„V daném případě byl porušen zákon ve prospěch obviněného,“ konstatoval předseda senátu Nejvyššího soudu Pavel Göth.

~~~~~

Tom Philipp za KDU, zaperlil při debatě o Ukrajině? " Přece nesmíme dopustit!!! aby nastal PODLÝ MÍR"!!!

~~~~~

Osm sourozenců – 160 trestných činů.

Němci vyčíslili náklady za kriminalitu uprchlické rodiny na více než milion eur! Takovéto „obohacení“ v naší zemi nechceme! Do Německa přišli jako uprchlíci před válkou. Dnes po nich zůstává účet přesahující jeden milion eur. Osm dětí syrského uprchlíka Almudyho H. (44) způsobilo svými trestnými činy náklady na výkon trestu ve výši 1 053 508 eur. Uvádí to server Bild.de a u nás Echo24.

V Austrálii se o podobných případech nesmí ani psát.

5.ledna 2025 BERLIN -Tisíce lidí jsou na jihu Berlína už druhým dnem bez dodávek elektrického proudu. V německé metropoli přitom napadl sníh a panují mrazy. Málokdo si umí představit, s jakými obtížemi se musejí postižení Berličané vypořádat. Poděkovat mohou levicovým extremistům, kteří zapálili kabelový most přes Teltowský kanál.

Kromě toho, že se nesvítlí, netopí a nelze vařit, problémem je i zásobování vodou a odvoz odpadů. Stojí městská a příměstská železnice, nefungují semaforey, nelze si nakoupit.

Německá armáda zřizuje polní kuchyně, aby si postižení mohli dojít pro teplou polévku a čaj.

Opravovat poškození potrvá asi 5 dni.

~~~~~

Recepiš No.691 Rumunská zeleninová polévka

Použité ingredience

• 5 větších brambor • 2 větší cibule • 3 stroužky česneku • 5 větších paprik • 5 rajských jablíček • 1 vejce

Návod k přípravě

5 ks větších brambor oloupeme, nakrájíme na větší kostičky. 2 větší cibule nakrajíme na silnější kolečka a 3 stroužky česneku nakrájíme na plátky.

Vše dáme vařit asi do 1,5l vody, kterou osolíme, přidáme kmín a pepř. Mezitím si nakrájíme 5 větších paprik na silnější kolečka, 5 rajských jablíček na čtvrtky a když jsou brambory poloměkké přidáme je k tomu.

Do vody přilijeme cca 1 menší sklenici pálivého kečupu, 1 kostku masoxu a necháme vařit cca 3 minuty. Z jednoho vajíčka a 2-3 lžic hrubé mouky a trošky vody si připravíme husté těsto a přes vidličku zaváříme větší noky do polévky.

Jakmile tuto činnost dokončíme, přidáme na drobno nakrájenou zelenou petrželku a nebo nať z celeru a polévka je hotová. Podle chuti si může každý na talíři přidat Maggi.

Doba přípravy je cca 30 minut.

~~~~~

Lev z Münsteru: Biskup, kterého se bál i Hitler

Nina Jelínková

Médium.cz je otevřená blogovací platforma, kde mohou lidé svobodně publikovat své texty. Nejde o postoje Seznam.cz ani žádné z jeho redakcí.

Foto: Domkapitular Gustav Albers († 1957) – CC BY 2.5 / Commons Wikimedia

11. 9. 2025, 9:22

Vysoký téměř dva metry, s mohutnou postavou a hlasem, který zněl celým dómem. Když se Clemens August von Galen postavil na kazatelnu, tisíce lidí mlčely. A Hitler trásl hrůzou.

Článek

Hlas, který rozezněl Německo

3. srpna 1941, dóm sv. Pavla v Münsteru. V mohutné gotické stavbě se tísní tisíce lidí. Všichni čekají na svého biskupa - vysokého, impozantního muže, kterému říkají „Lev z Münsteru.“

Clemens August von Galen vystupuje na kazatelnu. Jeho postava - 199 centimetrů vysoká, šlechticky vzpřímená - by sama o sobě vyvolávala respekt. Ale dnes půjde o víc než o respekt. Dnes půjde o život a smrt.

„Jsou nyní zabíjeni, brutálně vraždění bezbranní nevinní,“ začíná biskup svým mocným hlasem. „Stojíme tváří v tvář neslýchanému vražednému šílenství národa!“

V dómu zavládne absolutní ticho. Každý ví, že tyto věty mohou znamenat Galenovu smrt. Ale biskup pokračuje bez váhání: „Zavedete-li zásadu, že smíte zabíjet ‚neproduktivní‘ bližní, pak běda nám všem, až zestárneme a staneme se sami křehkými!“

V tu chvíli se děje něco, co v nacistickém Německu nebylo možné. Tisíce lidí spontánně propukají v aplaus, který graduje do standing ovation trvajících několik minut. Nejen že tleskají - křičí „Bravo!“ a „To je náš biskup!“

Hitler měl právě nového nepřítele. Ale tentokrát to byl nepřítel, kterého se bál zatknout.

Aristokrat co nikdy nesehnul hlavu

Clemens August Graf von Galen se narodil 16. března 1878 na hradě Dinklage v německém hrabství Oldenburg. Byl to svět šlechtických rodů, kde se tradice měřily staletími a čest rodového jména znamenala více než život.

Jeho otec Ferdinand von Galen byl poslancem Říšského sněmu za Centrum - katolickou stranu, která se snažila chránit církevní práva proti pruské nadvládě. Clemens August rostl v prostředí, kde se nebát mocných byla rodinná tradice.

Po studiích u jezuitů v Rakousku byl v roce 1904 vysvěcen na kněze. Pracoval v Berlíně, kde poznával sociální problémy velkého města - chudobu, nezaměstnanost, radikalizaci. Viděl, jak křehká může být civilizace, když se lidé ocitnou na pokraji zoufalství.

V roce 1929 se vrátil do Münsteru jako farář u kostela sv. Lamberta. A v roce 1933 - právě

v roce Hitlerova nástupu k moci - se stal biskupem.

Při své konsekraci si zvolil motto, které se stalo jeho životním krédem: „Nec laudibus nec timore“ - Ani chválou ani strachem. Slíbil, že se nenechá zlomit ani pochlebováním, ani vyhrožováním. Nevěděl ještě, jak brzy bude muset svůj slib dokázat.

První střet s režimem

Galen nepotřeboval dlouho na to, aby pochopil, kam Německo směřuje. Už v roce 1934 - pouhý rok po Hitlerově nástupu - se odvážil na první útok.

Nacistický ideolog Alfred Rosenberg právě vydal knihu „Mýtus XX. století,“ ve které vykládal křesťanství jako židovský výmysl a propagoval návrat k „árijskému pohanství.“ Galen nechal v diecézním věstníku vytisknout důkladné vyvrácení Rosenbergových tezí a postaral se o jeho masové rozšíření.

Reakce nacistů byla okamžitá. Hermann Göring vydal rozkaz, že kněžím je zakázán přístup do škol. Rosenberg osobně přijel do Münsteru, aby „vyřídil“ biskupa.

Ale stalo se něco, s čím nacisté nepočítali. Když se rozesla zpráva o útoku na jejich biskupa, začali se Münsterané spontánně organizovat. 8. června 1935 se konalo obrovské procesí, kterého se zúčastnilo neuvěřitelné množství věřících.

Zahraniční tisk psal o „povstání v Münsteru.“ Hitler pochopil, že Galen není jen nějaký rebelující kněz. Je to muž, za kterým stojí celé Vestfálsko.

Muž, kterého milovali

Co dělalo von Galena tak populárním? Byla to kombinace jeho šlechtické důstojnosti, nevyčerpatelné odvahy a především upřímné lásky k svému lidu.

Na rozdíl od mnoha církevních hodnostářů, kteří se snažili lavírovat mezi režimem a vírou, Galen od začátku jasně řekl, na čí straně stojí. Když nacisté začali zavírat kláštery, on protestoval. Když zakázali katolické spolky, organizoval ilegální setkání. Když začali zatýkat kněze, vysvětil nové.

Lidé viděli, že jejich biskup není zrádce ani zbabělec. Když mluvil z kazatelny, mluvil jako muž, který je připraven zemřít za to, čemu věří.

Nacisté si brzy všimli, že kdekoliv Galen vystoupí, davy ho vítají s nadšením. Když šel po ulici, lidé sami od sebe snímali klobouky. Když celebroidal mši, kostel praskal ve švech.

„Vestfálský lev“ se stal symbolem odporu proti totalitě. A Hitler dobře věděl, co znamená symbol v rukou lidu.

Den, kdy se Hitler zalekl

Leta 1941 se blížil vrchol. Nacisté právě rozjeli program T4 - systematické vraždění postižených. V samotném Vestfálsku bylo zavražděno osm set mentálně retardovaných osob. Navíc nacisté začali vyhánět jezuity a řeholníky z klášterů.

Galen věděl, že přišel čas říct jasné ne. Připravil tři kázání, která měla otřást základy režimu.

První pronesl 13. července, druhé 20. července a třetí - to nejodvážnější - 3. srpna 1941. V této závěrečné řeči popsal detailně, jak nacisté vraždí postižené, a ukázal na logické důsledky: „Co se stane s našimi raněnými vojáky? Co s námi, když zestárneme?“

Reakce byla okamžitá a překonala všechna očekávání. Kázání se začalo šířit v opisech po

celém Německu. Lidé si ho opisovali na stroji - na tenké papíry se dalo udělat osm až deset kopií najednou. Kopie putovaly z ruky do ruky, z města do města.

Britové zachytili německé rozhlasové vysílání s úryvky z kázání a rozhodli se je vytisknout jako letáky. Shodili je z letadel nad Německem v tisícovkách exemplářů.

Hitler dostal záchvat zuřivosti. „Ten biskup musí viset!“ křičel na poradě v kancléřství.

Kalkulace strachu

Ale pak nastala chvíle, která změnila dějiny. Hitlerovi poradci - především Joseph Goebbels - ho varovali: „Pokud zatknete von Galena, ztratíte celé Vestfálsko. Jeho popularita je tak obrovská, že by to mohlo vyvolat povstání.“

Wehrmachtští generálové přidali další argument: „V době, kdy bojujeme na východní frontě, si nemůžeme dovolit občanskou válku doma.“

Hitler čelil dilema, které nikdy předtím nezažil. Měl před sebou muže, který ho veřejně hanobil a podporoval odpor proti režimu. Ale byl to také muž, jehož zatčení by mohlo otřást celým válečným úsilím.

Poprvé ve své politické kariéře Hitler ustoupil. Nejen, že nenechal Galena zatknout - 24. srpna 1941 oficiálně zastavil program T4.

Byl to jediný případ, kdy veřejný protest donutil Hitlera ke změně politiky.

Kladivo a kovadlina

Galen dokonale pochopil svou roli v této hře. V jednom ze svých nejslavnějších kázání řekl: „V tomto okamžiku nejsme kladivem, ale kovadlinou. Druzí do nás tloučou a chtějí nás formovat násilím. Ale kovadlina je tvrdší než kladivo a většinou vydrží déle.“

Od srpna 1941 byl Galen pod stálým dohledem gestapa. Nemohl téměř cestovat, jeho korespondence byla kontrolována, jeho kázání nahrávaná. Mnozí kněží, kteří šířili jeho řeči, byli zatčeni a popraveni.

Ale Galen zůstal nepoddajný. Když v roce 1942 začaly bombardovat spojenecké letadla Münster, osobně obcházel trosky a utěšoval lidi. Když byla zničena katedrála, pokračoval v kázáních v jiných kostelech.

„Nec laudibus nec timore“ - jeho motto se stalo realitou. Ani pochvaly spolupracovníků, ani hrozby gestapa ho nezlomily.

Lev až do konce

Když se v dubnu 1945 blížily americké tanky k Münsteru, Galen jim vyšel osobně naproti. Chtěl zabránit zbytečnému krveprolití v posledních dnech války.

Ale jeho boj nekončil s pádem nacismu. Stejně odvážně vystupoval proti excesům osvoboditelů - proti rabování polských a ruských dělníků, proti svévolnému zacházení okupačních vojsk.

„Jako jsem bojoval proti nacistickým nespravedlnostem,“ řekl, „budu bojovat proti jakýmkoliv nespravedlnostem, bez ohledu na to, od koho pocházejí.“

21. února 1946 ho papež Pius XII. jmenoval kardinálem - jako uznání jeho neohroženého postoje během nacistické éry. Galen se stal prvním biskupem Münsteru, který dosáhl kardinálské hodnosti.

22. března 1946 se vrátil z Říma do Münsteru. Tisíce lidí ho vítaly na nádraží jako hrdinu. O šest dní později zemřel na zápal slepého střeva. Bylo mu 68 let.

Odkaz neohroženosti

Papež Benedikt XVI. blahořečil Clemense Augusta von Galena 9. října 2005. Ve své řeči řekl: „Tento muž Boží nesklonil hlavu před světem své doby.“

Von Galenův příběh je příběhem o síle slova proti násilí, o odvaze jednotlivce proti totalitě, o víře proti strachu. Ukázal, že i v nejčernějších časech může jeden člověk změnit běh dějin - pokud má dostatek odvahy říct pravdu.

„Lev z Münsteru“ dokázal něco, co se nepodařilo ani Stauffenbergově spiknutí: donutil Hitlera ustoupit. Ne bombou nebo pistolí, ale silou slova a morální autority.

Jeho motto „Nec laudibus nec timore“ zůstává dodnes výzvou pro všechny, kteří se nechtějí sklonit před tyranii. Ať už přichází v jakékoliv podobě.

V kryptě münsterského domu spočívá muž, který dokázal zastavit Hitlerovu mašinerii smrti. Ne zbraněmi, ale slovem. Ne násilím, ale odvahou. Ne strachem, ale láskou ke svému lidu. Clemens August von Galen zůstává důkazem toho, že pravda má skutečně sílu - pokud najde dostatečně odvážného hlasatele.

Vzpomínky na kriminální oddělení ČSSR

Miloš Čermák

Naučil mě slova jako “drban”, “čížek”, “elpeso”, “vepř”, “jabko”, “ryba”, “čučák” a “polívka”. Mně bylo třiaadvacet, jemu o pár let víc, byl poručík kriminálky. Já byl čerstvě vystudovaný kybernetik, který věděl, že chce celý život psát, a mířil jsem jako reportér do časopisu Reflex. Ale ještě jsem musel absolvovat devítiměsíční vojenskou službu, a to se po troše snahy povedlo v týdeníku Signál.

Někdejší “vnitrácký” časopis už spadl pod “obranu”, takže to teoreticky šlo, i když to ze strany plukovníků ve vydavatelství Naše vojsko (později Magnetpress) chtělo docela hodně kreativity. Ale bylo to krátce po převratu, a vojáci z povolání byli tehdy rádi, že jsou rádi. Takže jsem pracoval jako reportér v Signálu, a tím se vracím k setkání v Bartolomějské.

Vlastně ti policajti byli dva, sehraný pár, jak už to bývá, jeden hodný a jeden zlý, a jeden uměl počítat a druhý psát (jen jsem nevěděl, který je který), prostě všechny ty policejní stereotypy. Ale důležité bylo, že jsme se spřátelili, a já se pak na několik měsíců stal specialitou na pouliční zločin v centru Prahy.

Mírek a Vláďa mi “přihrávali” zajímavé kauzy, občas jsem s nimi chodil do “terénu”, a fotil je skvělý fotograf Ivan Malý, protože oba vypadali jak z francouzského kriminálního filmu. A z logiky těchto filmů se pak asi skoro nutně stalo to, co se stalo: oba mí policejní kamarádi jednoho dne nedorazili na domluvenou schůzku, následně dny nebrali telefony, a když jsem se za nimi vypravil na “Barták”, tvářili se jejich kolegové, jako kdyby ti dva ani nikdy neexistovali.

Prostě došlo k výměně rolí, “spadla klec”, a oba přišli nejen o odznaky a pistole, ale skončili zároveň ve vazbě na Pankráci. Strávili tam několik týdnů, mezi lidmi, které sami ještě pár dní předtím zatýkali a na Pankráč vezli. Až později se ukázalo, že šlo o chybu. Pro ně to byla ne moc příjemná zkušenost. Pro mě naopak šance a výzva: nakonec jsem z tohoto příběhu udělal svou první knížku Klec na policajta. Vydal ji

Alexander Tomský v pražských Rozmluvách, a byl to literární “true crime”, i když tehdy se tomu ještě tak neříkalo. Zase jsem prostě předběhl dobu. Střih, a dnes jeden z těchto “kluků” vydává svou vlastní knížku, paměti “Rapl z Bartolomějský” - už ne jako oběť systému, ale jako legenda české kriminalistiky. Muž, který - například - dopadl sériovou vražedkyni Jaroslavu Fabiánovou, vyšetřoval vraždy podnikatelů v devadesátkách a jako první v Česku vedl úspěšné vyšetřování stalkera českých tenistek.

Miroslav Hyhlík nikdy nebyl běžný policista. Jasně, v mládí se zhlédl ve filmových či televizních drsných poldech (stejně jako já se zhlédl v Bohem nadaném vypravěči Normanu Mailerovi), ale pak u kriminálky odpracoval víc než solidní tři dekády. Stal se “raplem” (byť já tuhle přezdívkou viděl poprvé až na obálce knihy). Jeho tehdejší parťák Vláďa se “urval” a zamířil do policejních nejvyšších pater, avšak Mírek povýšení či přesuny do elitních útavů odmítal a byl spokojený v Bartolomějské.

Proto jsem ho pozval do Jednoho procenta, a to rovnou na živé vysílání. To nebude jen rozhovor s bývalým kriminalistou. To bude setkání po třiceti letech, protože jsme opravdu skoro celou tuhle dobu neviděli. Od knihy “Klec na policajta” (1991) do paměti “Rapl z Bartolomějský” (2025) se odehrál hodně dobrý, řekl bych skoro filmový příběh. A je to ten druh filmu, kde vyhrává spravedlnost, a vy to nevnímáte jako povinnou stylizaci a kýč.

Hyhlíkův sarkastický humor je v každém jeho vyprávění. Jeho láska k centru Prahy je hmatatelná. Jeho věcnost a zásadovost legendární. A jeho schopnost psát příběhy, kterých je zároveň hlavním hrdinou, je obdivuhodná.

Od “Klece na policajta” k “Raplovi z Bartolomějský”. Od vězně po legendu. Od roku 1991 do roku 2025. Miroslav Hyhlík v podcastu Jedno procento - čtyři dekády pražské kriminálky bez příkras, ale s duší. Přijďte ve středu 12. listopadu 2025 od 19:00 do Knihovny Čermáka a Staňka v Holešovicích.

Jo a ještě ty termíny z první věty (a z počátku devadesátek), kdybyste je neznali:

drban = podezřelý,
čížek = Čech,
elpeso = loupežné přepadení,
vepř = německý turista,
jabko = japonský turista,
ryba = poškozený,
čučák = vězení,
polívka = vodka s kolou.

Vydavatel.

Pan Albanese dal do vedení „Royal Commission“ bojovníci za Palestinu, se divím, že tam nedal další bojovníky proti Izraeli nebo spolek Imámů.

There's the Judge, doing the Royal Commission, 2nd from the left.

WALPURŽINA NOC ŠÍLENSTVÍ: Německo v sevření klimatického socialismu

8. ledna 2026 NevPes - *Historici budou mít potíže najít jiný národ, který byl tak důkladně oklamán malou klikou lidí ukrytých v nevládních organizacích financovaných z peněz daňových poplatníků nebo ve státních službách.*

S pomocí strašáka „průmyslové ceny elektřiny“ a inscenované debaty o „technologické neutralitě“ v klimatické politice se německá vláda pouští do mediální kamufláže. Ve skutečnosti však kurz klimatického socialismu pokračuje nezměněným tempem. Tváří v tvář dramatické deindustrializaci začínají mít obavy i státní instituce, jako je například Spolkový účetní dvůr.

Německo vstupuje do osmého roku průmyslového úpadku. Téměř deset let klesající tvorby hodnot, klesající produktivity a rostoucí nezaměstnanosti – slabě maskované veřejnými programy zaměstnanosti a lavinou vládních úvěrů – dokumentují kolaps, který nemá v poválečné historii obdoby.

Klimatický socialismus selhal

Velkolepý projekt vybudování klimatického socialistického režimu naráží na hranice ekonomické reality. Uprostřed vlny insolvencí již nelze toto drama skrývat, ani pomocí poslušných médií.

Ke konci roku 2025 opustí trh více než 24 000 společností. Byly zničeny stovky tisíc průmyslových pracovních míst. Mezi nejnovější oběti ideologického tažení proti produktivnímu jádru Německa patří firmy jako Meyer Burger, výrobce nástrojů Leichingen, dodavatel automobilových dílů Meteor v Dolním Sasku a výrobce strojů Afermann v Osnabrücku. Podřízení se bruselské klimatické diktatuře bylo původním hříchem – znamenalo opuštění tržních principů a zahájilo hluboký zásah státu do soukromého sektoru.

Energetická politika byla identifikována jako páka moci. Odklon od jaderné energie, opuštění levného ruského plynu a desetiletí dotování neefektivních obnovitelných zdrojů energie zdeformovaly energetický systém do struktury, která může přežít pouze díky trvalým dotacím.

Vodík a Spolkový auditní úřad

Teorie intervenčních spirál se nyní odehrává téměř jako z učebnice: jedna intervence plodí další. Rostoucí závislost na dotacích vedla ke groteskním výhonkům, jako je takzvaná vodíková strategie vlády.

Zelený vodík se vyrábí elektrolýzou za použití obnovitelné elektřiny. Má nahradit uhlí, plyn a ropu v při výrobě oceli a chemikálií, sloužit jako syntetické palivo a skladovat přebytečnou větrnou a solární energii.

Výsledkem je politické monstrum – několikamilardová černá díra, která se přidala k bilionovému hrobu dotací na zelenou transformaci. Do této jámy již bylo vloženo sedm miliard eur, kapitál stažený z trhu a zaúčtovaný daňovým poplatníkům prostřednictvím veřejného dluhu.

ento „trh“ není nic jiného než fantazie zelených centrálních plánovačů. Dokonce i Spolkový auditní úřad v Říjnu dospěl k závěru, že Německo je dále než kdy jindy od dosažení svých vodíkových cílů.

Více na:

https://neviditelnypes.lidovky.cz/klima/walpurzina-noc-silenstvi-nemecko-v-sevreni-klimatickeho-socialismu.A260107_164445_p_klima_nef

Katolícké mše v Austrálii.**Bohoslužby: Sydney**

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.**NSW****Sokol Sydney**

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady,
restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

- **Pátek: 17:00–20:00 a • Sobota: 12:00–22:00** (živá hudba)
- **Neděle: 12:00–15:00**

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na
slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE**Československý klub v Adelaidě,**

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu
každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem
ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.
klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND**Československý klub v Queenslandu,**

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com**Združení Slováků v Queenslandě,**

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE**Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii**

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA**Sokol Melbourne**

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod**Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11., 8.12.2024, — 16.2., 16.3.2025****Rezervace zapotřebí,****Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.** (Zuzana Vasich)**ACT****Beseda - Czechoslovak - Australian Association in**

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE**Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.**

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.comWeb: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA**SBS Radio – Czech Program** Už není**Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání**

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -
11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia
Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287
4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 12.ledna Léta Páně 2026

CzechoSlovak Klub v Adelaide**Klub v Adelaide** nabízí za \$25.00 pro nečleny.

Členové co mají zaplacené příspěvky na tento
finanční rok 25-26 tak mají 20% slevu = **\$20.00**

Bar opens: 5:30 PM

Kitchen opens: 6:00 PM

Soup / Polévka

• Chicken broth with dumplings (self-serve)

Mains / Hlavní jídla

• Roast pork with sauerkraut, served with

dumplings

• Chicken schnitzel with potato salad /

* Řízek s bramborovým salátem

• Crispy cheese with tartare sauce and potatoes /

* Smažený sýr s tatarkou a bramborami

Cakes / Zákusky - • Koláče

• Czech tap beer BUDVAR and other beverages

*(všimněte si, že informují členy nejen
anglicky, ale i česky!!)*

Vydavatel: Proč bych měl, a patrně nejen
já, ale i ostatní Češi či Slováci, jezdit do
Československého country klubu přes
jednu hodinu = 40km , když se tam už
česky nedomluvíte a navíc, kde mimo
smaženého sýra za 39 dolarů, není žádné
české jídlo?

V Melbourne i v Adelaide se v klubech vaří
české jídlo a stojí to polovic (viz výše), než
co servírují v tomto podivném Bavorském
klubu! Dokonce i restaurace v Glebe je
levnější.

Jak jste se dočetli v minulém čísle na
straně 9, nejsem sám, kdo se podivuje.

A teď hádejte, copak tím asi vedení klubu
asi sleduje?

Seznámení

Silvi je kuchařka z Československého klubu
v Adelaide, žena s pevným srdcem a jemnou
duší.

Má ráda poctivou kuchyni, vůni domova a
lidi kolem sebe. Umí se postarat, naslouchat
a vytvořit atmosféru, kde se člověk cítí
vítaný.

Život ji naučil samostatnosti i trpělivosti, ale
neztratil v ní chuť sdílet radost, smích a
obyčejné každodenní chvíle.

Hledá životního partnera, se kterým by
mohla kráčet bok po boku – s respektem,
klidem a otevřeným srdcem.

Jestliže vás tento inzerát osloví osobně nebo
znáte někoho českého původu mluvící
ČESKY, prosím, kontaktujte kuchařku
osobně na jejím telefonním čísle kdykoliv.
0424 622 443

Prosba čtenářstvu.

Obracím se na Vás na základě doporučení
paní doktorky Eugenie Trützschler, která mi
poskytla Váš kontakt v souvislosti s mým
studentským výzkumným projektem.

Jmenuji se Elen Seifertová a jsem
studentkou gymnázia v Hradci Králové. V
rámci své odborné práce se věnuji tématu
emigrace z Československa v období
komunistického režimu, přičemž se
zaměřuji na životní příběhy po odchodu do
zahraničí.

Ráda bych Vás chtěla požádat o možnost
rozhovor, který by byl součástí mé práce.
Rozhovor by trval kolem 45 minut. Forma i
termín by byly přizpůsobeny Vaším
časovým možnostem.

Velmi bych si vážila Vaší ochoty podělit se o
své osobní zkušenosti. Moc by mi to
pomohlo a mělo by to pro mne a moji práci
mimořádnou hodnotu.

Děkuji Vám za Váš čas a zvážení mé žádosti.

S úctou Elen Seifertová
elen.seifertova2@gmail.com
+420 607 054 886

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **\$99.99** přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :**BSB 012 030 Acc: 536002848**

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam
vaše členské (na obálce před jménem) nebo
telefonní číslo.

**13th edition of the
Czech and Slovak Film Festival
Dendy Cinemas Newtown
25 March – 29 March 2026**

„Chtěl jsem točit, a tak jsem občas uhnul.

“ Otakar Vávra, muž, který sloužil třem režimům

Autor se na seznam.cz nepodepsal

Když se 21. srpna 1968 nad ránem rozechvěla okna jeho pražského bytu duněním tankových pásů, Otakar Vávra věděl, že znovu stojí před volbou. Nebylo to poprvé, co se musel rozhodnout, jak moc se sklonit, aby přežil...

Bylo mu padesát sedm. Zažil nacistickou okupaci, poválečnou euforii i nastupující diktaturu proletariátu. Ted' čelil jedné z největších morálních zkoušek svého života: přidat se na stranu režimu, nebo se postavit proti a riskovat vše.

Narodil se roku 1911 v Hradci Králové, v čase, kdy staré impérium končilo a nová republika byla na obzoru. Původně studoval architekturu v Brně a Praze, ale mnohem víc ho lákal film. Ještě jako student psal první scénáře a točil krátké experimentální dokumenty.

Kinematografie té doby byla mladé řemeslo – a Vávra se rozhodl stát jedním z těch, kdo mu vtisknou tvář. Roku 1937 debutoval jako režisér celovečerním filmem *Filosofská historie*, na který navázal úspěšnou kostýmní komedií *Cech panen kutnohorských* (1938).

Byl ambiciózní a cílevědomý. Od počátku spolupracoval s nejlepšími herci své doby a jeho filmy si rychle získaly pověst výjimečných děl plných imaginace a řemeslné jistoty.

Pak ale přišla válka – a s ní temná nejistota. V březnu 1939 vpadla do Československa německá armáda. Mnozí umělci emigrovali nebo svou tvorbu přerušili; Vávra však točit nepřestal. Po celých sedm let nacistické okupace pokračoval v natáčení, ročně dokázal dokončit i dva filmy.

Soustředil se na psychologická dramata a historické příběhy, které okupantům nevadily: třeba lyrická *Humoreska* podle Čapka nebo elegantní adaptace Balzacova románu *Maskovaná milénka*. Jeho dvorní herečkou se stala Lída Baarová – kdysi okouzlující filmová hvězda a v té době milénka Goebbelse, Hitlerova ministra propagandy.

Spolu natočili několik apolitických melodramat, která byla dostatečně neškodná, aby prošla protektorátní cenzurou. Vávra balancoval na ostří nože: točil filmy v jazyce okupované země, obratně se vyhýbal otevřené nacistické propagandě a přitom nepřekročil neviditelnou hranici tolerance. I tak ale přišel moment, kdy byl donucen k ponižujícímu ústupku.

Protektorát mu udělil vyznamenání. Vávra za svou činnost obdržel Čestný štít s orlicí svatého Václava – vysoké ocenění, které kolaborantská vláda dávala loajálním umělcům. Přijetí toho vyznamenání mu po válce mnozí nemohli odpustit.

Když se ho později spisovatel Arnošt Lustig zeptal, proč přijal medaili od okupačního režimu, Vávra mu odpověděl mrazivě: „Myslel jsem, že jste chytřejší, pane Lustigu. Kdybych Svatováclavskou orlici nepřijal, do večera jsem skončil v Kobyliších na popravišti.“

Byla to slova člověka, který navenek klidně převzal vyznamenání s hákovým křížem, zatímco uvnitř něj hlodal strach o holý život. Kolik takových ústupků už tehdy musel udělat? Co se mu honilo hlavou v oné chvíli pokřivené slávy? Vávra nikdy otevřeně nevystoupil proti nacistům – ale možná právě díky tomu unikl

gestapu i koncentráku. Místo toho dál točil filmy, byť za cenu vlastního svědomí.

Ve jménu rudé hvězdy

Rok 1945 přinesl svobodu, ale jen nakrátko.

Vávra se nového začátku aktivně chopil: okamžitě vstoupil do komunistické strany a patřil k prvním, kdo volali po znárodnění filmu. V květnu 1946 spolu s dalšími podepsal manifest oslavující „nové pořádky“ – kulturní apel, který měl pomoci komunistům k vítězství ve volbách.

Po převratu v únoru 1948 stanul po boku mocných: stal se členem akčního výboru, veřejně podpořil nastupující totalitu a odsouhlasil známé svolání Kupředu, zpátky ni krok!. Z mladého režiséra se stal prominent nového režimu.

Odměna na sebe nenechala čekat – měl zajištěny vynikající podmínky k práci, stal se členem schvalovacích komisí a jednou z hlavních osobností státem řízené kinematografie.

Ještě téhož roku 1948 natočil výpravné drama *Krakatit* podle Karla Čapka, vizionářský příběh o vynálezu ničivé výbušniny. Film byl temný a působivý, plný poválečné úzkosti z atomové hrozby. O pár let později následovala *Němá barikáda* (1949), tentokrát již oslavující hrdinství Sovětů při osvobození Prahy. Jasně tím stvrdil loajalitu novému režimu.

Padesátá léta se nesla ve znamení budovatelského nadšení i stalinského teroru. Vávra v té době vytvořil svou monumentální *Husitskou trilogii* – filmy *Jan Hus* (1954), *Jan Žižka* (1955) a *Proti všem* (1956). Byly to barevné historické velkofilmy plné bitevních scén a vlastenecké hudby; oslavná rekonstrukce slavné éry husitství.

Avšak stejně jako dříve Vávra citlivě vycítil, co se od něj čeká: historie byla v těchto filmech překroucena dle ideologických šablon komunistické propagandy. Mistr Jan Hus se na plátně proměnil téměř v komunistu bojujícího proti zlým církevním „kapitalistům“ a husitské války dostaly nádech třídního boje.

Kritici s odstupem uznávají filmařské kvality trilogie – velkolepou výpravu, davové scény a vynikající herce – zároveň však poukazují na schematicnost a účelovou deformaci dějin. Otakar Vávra, kdysi novátor okouzlený avantgardou, se stal dvorním režisérem oficiální státní propagandy.

Paradoxní je, že současně s těmito agitačními eposy dokázal Vávra rozvíjet i upřímnější polohy své tvorby. Jako profesor na nově založené FAMU (Filmové fakultě AMU) od roku 1950 vychovával nastupující generaci filmařů.

Ve svých seminářích vedl budoucí hvězdy československého filmu: Miloše Formana, Jiřího Menzela, Věru Chytilovou, Ivana Passera a desítky dalších. Mnozí z nich se stali ikonami tzv. Nové vlny 60. let a později prosluli po celém světě. Ke svým studentům byl Vávra náročný, ale zároveň i otcovský mentor – učil je řemeslu, podporoval talent, předával zkušenosti.

Zlatá šedesátá a Kladivo na čarodějnice

Šedesátá léta přinesla uvolnění. Cenzura polevila, umělci začali dýchat volněji a Vávrovi se otevřel prostor k novým experimentům. Režisér, který většinu kariéry strávil pod diktáty různých ideologií, náhle mohl točit filmy intimnější, poetické, prosté propagandy.

Vznikla *Zlatá reneta* (1965), lyrický příběh stárnoucího muže oživujícího vzpomínku na první lásku. Následovala melancholická balada *Romance pro křídlovku* (1966) o tragické lásce mladého básníka. Tyto filmy, prodchnuté nostalgií

a jemností, získaly uznání doma i v zahraničí – *Zlatá reneta* dokonce vyhrála hlavní cenu na festivalu v San Sebastiánu.

Na sklonku toho desetiletí natočil Vávra své vrcholné dílo. *Kladivo na čarodějnice* (1969) – temný film o krutých moravských inkvizičních procesech ze 17. století – bývá považován za alegorii zrůdných politických procesů 50. let. Detailní rekonstrukce čarodějnických soudů, fanatická posedlost hledáním viníků, mučení a popravování nevinných – to vše nápadně připomínalo praktiky stalinistického režimu.

Vávra tady odvážně nastavoval zrcadlo nedávné minulosti, a přece film prošel cenzurou. Možná proto, že byl zasazen do dávné historie, možná proto, že režisér měl stále dostatečné renomé a mocné ochránce. Snímek je dodnes mrazivý svou autentičností a beznadějí – a mnozí kritici ho označují za nejlepší počín Vávrovy kariéry. Sám režisér později horce poznamenal, že to byl jeho „poslední opravdu dobrý film“. Jako by tušil, že před ním stojí opět neúprosná volba, která ovlivní vše, co přijde dál.

Srpnové dilema

A pak přišel osudový 21. srpen 1968. Pokus o „socialismus s lidskou tváří“ skončil pod pásy tanků Varšavské smlouvy. Vávra se probudil do dne, kdy jeho vlast podruhé za jeho života okupovala cizí armáda. Na rozdíl od roku 1939 tentokrát mnozí kolegové otevřeně protestovali – režiséři, spisovatelé, intelektuálové. Někteří, jako Miloš Forman či Ivan Passer, raději zvolili emigraci na Západ. Jiní zůstali a stali se disidenty, nebo byli donuceni k mlčení. Otakar Vávra ale zvolil opačnou cestu. Podepsal veřejné prohlášení souhlasící se „vstupem vojsk“ – dokument, jímž nová normalizační moc potřebovala krýt svou zradu a zastrašit národ.

Tento podpis, učiněný možná se sebezapřením a studem, se mu přilepil na paty jako stín. Mnoho lidí mu nikdy neodpustilo, že dal souhlas okupantům a kolaborantskému režimu. On sám to ve svých pamětech hájil tím, že vždy dělal jen to „nejnutnější minimum“, aby mohl dál točit a sloužit svým divákům. Práce pro něj byla vším – a kvůli ní byl ochoten „občas uhnout“, jak sám říkal.

V normalizačních 70. letech Vávra okamžitě využil novou přízeň mocných. Už na počátku dekády dostal povolení natočit další válečnou trilogii: *Dny zrady* (1973) o mnichovské zradě roku 1938, *Sokolovo* (1974) o hrdinné bitvě československých vojáků po boku Rudé armády a *Osvobození Prahy* (1976) o triumfálním konci války.

Tyto snímky byly řemeslně profesionální, plné velkých historických událostí – a zcela v souladu s oficiálním výkladem dějin, který zdůrazňoval klíčovou roli komunistů na vítězství ve druhé světové válce. Vávra opět dodal režimu, co potřeboval: monumentální oslavu jeho pravd a hrdinů.

Získal za to tituly a pocty – už roku 1968 mu byl udělen čestný titul národní umělec a později se stal předsedou Filmového a televizního svazu. Když v roce 1977 režim svolal tzv. Antichartu – hromadné odsouzení disidentského Prohlášení Charty 77 – nechyběl mezi podpisy ani Vávra. Byl zkrátka vždy tam, kde vládl silnější pes.

Odsouzení i obdiv

V hlubině noci, po dlouhých dekadách práce, se možná přece jen někdy trápil pochybnostmi. Anebo ne?

Někteří pamětníci tvrdí, že si se svým svědomím příliš starostí nedělal. Režisér Vít Olmer po jeho smrti prohlásil, že snad právě proto, že Vávra „se netrápil svým charakterem, mohl – na rozdíl od jiných – nepřerušovaně natáčet a dožil se pozhnaného věku“.

Jisté je, že Otakar Vávra přežil všechny historické bouře, které 20. století přineslo. Roku 1989, když padl komunismus, mu bylo 78 let. Svůj poslední celovečerní film Evropa tančila valčík dokončil právě v roce sametové revoluce – symbolicky ve chvíli, kdy končila jedna éra.

Poté už téměř netočil. Jeho svět, v němž se pohyboval s takovou jistotou, zmizel. Filmový průmysl se proměnil, staré struktury se rozpadly. Vávra působil trochu jako relikt dávných časů, pamětník, kterého mnozí veřejně kritizovali a zatracovali jako kolaboranta a oportunistu.

Zároveň ale nikdo nemohl popřít jeho hluboký vliv na českou kinematografii a zásluhy o výchovu nové generace filmařů. Sám obdržel v nové svobodné době ta nejvyšší ocenění: v roce 2001 Českého lva za celoživotní dílo a roku 2004 medaili Za zásluhy od prezidenta republiky. Tím byl oceněn všemi režimy, kterými prošel – nacistickým, komunistickým i demokratickým. Osud snad nemůže být ironičtější.

Dne 15. září 2011 se uzavřela i tato poslední kapitola. Otakar Vávra zemřel ve věku rovných sta let, dvě hodiny před půlnocí, na komplikace po zlomenině krčku. Po boku mu až do konce stála jeho druhá manželka, režisérka Jitka Němcová – o čtyřicet let mladší žena, která s ním sdílela život a lásku k filmu.

Odešel tiše, tak jako tiše dlouhá léta přihlížel běsům i triumfům kolem sebe. V pokoji zůstaly na stěně viset zarámované plakáty k jeho filmům a ve vitrině se leskly medaile od vládařů tří různých režimů. Staletý režisér sám sebe kdysi označil prostě za filmového řemeslníka.

Pracoval do posledních sil – protože práce pro něj byla vždycky to nejdůležitější. A tak někdy ohnul záda, jen aby mohl dál vyprávět příběhy. Zanechal po sobě padesát hraných filmů, stovky žáků a rozporuplný odkaz muže, který miloval film tak vášnivě, že kvůli němu dokázal žít i ve stínu různých ideologií.

Zajímavost z Mongolska

Jan Křtitel Himmelhergot

Není bez zajímavosti, že lidé v mongolské říši se nikdy, opakují nikdy, nekoupali. Nebylo to proto, že by se báli vody, nebo že by milovali špínu, ale proto, že Mongolové té době věřili, že koloběh vody ovládají draci. Nikdy se proto neumyli, protože si mysleli, že by to vedlo ke znečištění vody a toto znečištění by podle nich rozzlobilo draky, kteří by pak vezli ze země ven a začali by se mstít lidem. Takže, pokud byste jste se dostali do středověkého Mongolska, byli by jste určitě ohromeni neuvěřitelnou špinou tamních obyvatel.

A to není vše. Úplně stejně to bylo s jejich oblečením, které si nikdy neprali, a které se nikdy nepřevlékali. Prostě a jednoduše, lidé z mongolské říše nikdy nepřevlékali, dokud se jim jejich oblečení neroztrhlo nebo samo obnošením nerozpadlo. Jedinou výjimkou byly svátky, kdy se každý v mongolské říši převlékal do zvláštních šatů. Je proto jasné, že Mongolové, kteří se nikdy nekoupali a nosili jenom špinavé oblečení, museli brutálně zapáchat. Jenže to Mongolům nevadilo, vlastně to bylo naopak, jelikož oni posunuli zápach na jinou úroveň. Pro Mongoly byl zápach symbolem čestnosti a představoval pro ně i část lidské osobnosti. Takže, pokud například velký Čingischán dal nějakému válečníkovi své staré, obnošené a

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

smradlavé šaty, byl tento válečník pochopitelně obrovsky poctěn a lidé ho neobyčejně vážili. A nebylo to jen kvůli tomu, že ten jedinec vlastnil oděvy vůdce velké mongolské říše, ale také proto, že s nimi získal i jeho zápach. Tuto tradici smradu a špíny trochu pozměnilo dobytí Číny, kde byly jiné hygienické návyky, které Mongoly částečně ovlivnily. Úplně tuto tradici vyvrátili v minulém století až komunisté, kteří nařídili, aby se občané Mongolska koupali minimálně 3krát týdně a neuposlechnutí tvrdě trestali.

Závěrem dodávám, že lidé v mongolské říši nosili hlavně dlouhé, splývavé šaty, které jsou známé jako kaftany. Detaily na kaftanu a jeho materiál se lišily v závislosti na postavení jednotlivce ve společnosti a mezi tyto požívané materiály patřilo hedvábí, kožešina, bavlna, kůže, vlna a někdy i brokát.

Australané mají nejdražší pas světa.

A od nového roku 2026 za něj zaplatí ještě víc
Michael Švarc

Co se pořizovací ceny cestovního pasu týče, světové prvenství drží Austrálie. Cena australského pasu navíc od nového roku kvůli inflaci ještě vzroste. Z dosavadních 412 australských dolarů (asi 5660 korun) se pravděpodobně posune na 426 dolarů (přes 5800). Úřady zároveň uvádějí, že nové pasy jsou odolnější vůči poškození a že je těžší je padělat.

Server Independent informuje, že od začátku roku 2024 do konce roku 2025 zdražil australský pas pro dospělého s platností na 10 let hned dvakrát, celkem o 19 procent. Nová cena je odhadována na zmiňovaných 426 australských dolarů.

Ministerstvo zahraničních věcí a obchodu, které pasy v Austrálii vydává, informovalo, že nové dokumenty mají z bezpečnostního hlediska vysoce kvalitní stránku s fotografií, jež je vyrobena z vrstveného plastu. „Pasy jsou obtížněji padělatelné a méně náchylné k poškození,“ uvádí ministerstvo. Stránky pro vízová razítka pak zdobí sedmnáct známých australských míst, včetně hory Uluru.

Vycestování z Austrálie se obyvatelům nejmenšího kontinentu nicméně značně prodrazí. Například čtyřčlenná rodina se dvěma dětmi mladšími 16 let za cestovní dokumenty zaplatí takřka 1300 dolarů, což je skoro 18 tisíc korun. Australané starší 75 let si mohou za poloviční cenu pořídit pas s platností jen pět let, pokud počítají s tím, že 10letou platnost nevyužijí.

Český je o poznání levnější

Pro srovnání: český pas vydaný ve standardní lhůtě 30 dní vyjde dospělého na 600 korun, dítě mladší 15 let na 100 korun. Nejdražší verze českého pasu vyjde na šest tisíc korun, v tomto případě je o dokument nutné zažádat na Ministerstvu vnitra, kde se následně i vyzvedává. Hotový je do 24 hodin, uvádí český Portál veřejné správy.

Co se síly pasu týče, sdílí australské i české cestovní dokumenty v Henley Passport Indexu stejnou příčku, a to sedmou. Držitelé těchto pasů mají možnost bezvízového styku s 185 destinacemi.

Jdu si zaběhat, jdeš taky, zlato?

Chceš říct, že jsem tlustá?

Nechceš, neva, ok

. Jako, že jsem líná?

Proboha ne, klid, jdu sám

. Sám? Máš se tam s někým sejít?

Ok, kašlu na to, nikam nejdu. Takže zase budeme sedět doma, super!

Šokující prezident v kauze Turek versus právo?

Jiří Jaroš N., ČSOL Brno II.

Jak jsme se dozvěděli, kauza Turek se opět pohnula směrem, o kterém "se ani socijálístům nezdálo". Pan prezident vystoupil údajně s prohlášením (viz např. PL R.Kotas 24.12.25), že prý vůbec nezáleží na tom, zdali výroky pana Turka v minulosti byly prokázány nebo ne,(!) ale že záleží na tom, jak je vnímá většinová veřejnost.(!!)

Někteří medialisté pokládají údajný výrok pana prezidenta za skandální, jiní tvrdí, že prezidentovi tento obludný výrok připsal "někdo z kanceláře pana presidenta a dostal za něj kartáč", což je názor pana komentátora Schmarze. Názor nelze ani potvrdit ani vyvrátit, pokud to nepotvrdí prezidentská kancelář - a toho se nedočkáme.

Tento výrok analogicky koresponduje s našimi některými soudy, jako byl soud s paní učitelkou Bednářovou, kde se pravilo, že není rozhodující, co bylo přesvědčení učitelky o vývoji ukrajinského konfliktu, založené na reáliích, ale to, jak jej vnímá většinová společnost. Anebo případ panů Kapala a dr.Skály o Katynu, kde jejich výroky opřené o historické reálie, dokonce i o Norimberk (!), byly soudem pokládány za nemožné, protože podle soudu to bylo "pokračování trestné činnosti" (??). Další příklad můžeme uvést z Luhačovic, kdy soud rozhodnutí úřednice o občanství předka restituentů pokládá za nezrušitelné a ani průkazné nálezy o kolaboraci a přísaze Hitlerovi tohoto předka nemohou občanství zrušit (sic! Úřednice povýšena nad zákony.). Tady se dostáváme do situace, kdy je lhotejně jak rozhodne soud v případě pana Turka, anebo kdy soud sám zakáže další důkazy, narušující daný stav. "Pěkně jsme to dopracovali" hodnotí to můj přítel...

Když tuto situaci hodnotíme hyperbolou, tak dospíváme do stavu, kdy pan prezident "legitimizuje popravu dr. Milady Horákové", protože si ji "tehdy přál masově lid" a skupiny dělníků, herců, novinářů a medialistů podepisovaly manifesty přející dr. Horákové tu nejhorší smrt.

Takže masová psychóza je "větší argument", než nálezy expertů nebo nezávislých (!) soudů. Jakoby opsáno z Public Relations not západních agentur.

Tak trochu to připomíná soud nad Old Shatterhandem ve filmu Vinnetou - náčelník Inčunčuna praví: "My to nevíme, ale myslíme si to"...Ovšem tam je nejvyšší autoritou bůh Manitou. U nás je nejvyšší autoritou mínění prezidenta, odvolávajícího se na "boží soud lidu"? (A kterého "lidu"? to se nedefinuje...). My víme, jak ty boží soudy -ordály ve středověky dopadaly, a jak dopadl "soud lidu a prezidentů" nad Miladou Horákovou, gen. Ingrem, a dalšími, i nad bolševiky samými, Slánským, Barákem, a dalšími.

Budou tu o existenci a životech obviněných rozhodovat manifesty svolaných množin inkvizitorů, anebo nezávislé soudy?

Chceme opakovat všechny doby, které jsme opustili jako doby zvůle a násilí? Občané, zamyslete se nad obviněními, než půjdete paušálně někoho bez důkazů obviňovat! A zvláště to platí pro hlavy státu (když ne národa, protože naše ústava ke své ostudě národ vynechala!) Tak jsem napsal. Souhlasu netřeba.

Galileo: Opravdový příběh vědecké legendy.

Honza Řecký

Celý tento příběh se neodehrál kvůli velké bitvě mezi vědou a náboženstvím, ale, jak se často stává, kvůli přehnanému egu jednoho muže a jeho neschopnosti držet jazyk za zuby. Galileo Galilei (1564–1642) byl nepochybně brilantní astronom, ale měl protivnou povahu. Místo aby se zapojil do civilizované vědecké debaty, raději veřejně ponižoval a zesměšňoval každého, kdo se odvážil s ním nesouhlasit.

V akademických kruzích je to nejjistější způsob, jak si udělat nepřátele, zvláště když se sami mýlíte. Ukázkovým příkladem je jeho zesměšňování Johanna Keplera, který tvrdil, že Měsíc ovlivňuje příliv a odliv. Galileo tuto myšlenku považoval za naprostý nesmysl a ve svém „Pojednání o přílivu a odlivu“ tvrdil, že oceány se v důsledku rotace Země čvachtají jako voda v korytě. Jak dnes víme, Kepler měl pravdu a Galileo se ztrapnil, ale jeho hrdost to nesnížilo.

Jeho horlivá podpora Koperníkova heliocentrického systému – toho, v němž se Země otáčí kolem Slunce, a nestojí nehybně ve středu vesmíru – se stala trnem v oku celé staré gardě vědců vychovaných na Aristotelovi. Tito muži zastávali pohodlné pozice na univerzitách i u dvora a vůbec je netěšilo, když nějaký nováček narušili jejich útulný svět.

Začátek konce starého řádu a začátek velkých problémů pro samotného Galilea nastal v roce 1609. Tehdy, když uslyšel o nové holandské hračce, si postavil dalekohled. Ne, nevynalezl ho, jak se mnozí stále domnívají. Zasluky za vynález patří obrýlenému Holanďanovi jménem Hans Lippershey, který o rok dříve, v roce 1608, požádal o patent na „dalekohled, kterým lze vidět vzdálené objekty, jako by byly blízko“. Patent mu byl zamítnut, ale zvěsti o tomto zázraku se rozšířily po celé Evropě. Galileo, praktický muž, si holandský přístroj nekoupil, ale postavil si vlastní a zvětšil jeho zvětšení z původních tří na úctyhodných třicetkrát.

A tam to všechno začalo. Namířil dalekohled k obloze a spatřil to, co nikdo předtím neviděl: hory na Měsíci, čtyři Jupiterovy družice, skvrny na Slunci. Skutečným trumfem však byly fáze Venuše. Všiml si, že Venuše se stejně jako Měsíc někdy jeví jako srpek. To byl přímý důkaz, že obíhá kolem Slunce, nikoli kolem Země. Pokud by se všechno točilo kolem Země, jak tvrdil Ptolemaios, Venuše by se vždy jevila jako celý disk.

Své objevy publikoval bleskovou rychlostí v roce 1610 v knize „Hvězdný posel“ (Sidereus Nuncius), která explodovala jako bomba. Galileo se přes noc stal evropskou celebritou. Byl zahrnován poctami, u dvora tleskán a nejvyšší úředníci se dychtivě dívali do jeho dalekohledu. Dokonce byl pozván do Říma, aby své poznatky předvedl papežským astronomům. A hádejte co? Nahlédli dalekohledem a upřímně potvrdili: ano, byla to pravda, Galileo měl pravdu.

Zdálo by se, že život je šťastný, ale Galileo by nebyl sám sebou, kdyby odolal pokušení tančit na kostech svých aristotelovských odpůrců. Nejenže publikoval data, posmíval se jim, psal jízlivé pamflety a nepromeškal žádnou příležitost, aby staré škole naštalval jejich chyby. Pustil se do rvačky, kterou nemohl vyhrát, ne proto, že by se mýlil, ale proto, že se choval jako tyran na školním hřišti.

Neustálé útoky na vědecký establishment, zejména na vlivné jezuitu ve Vatikánu, rychle přinesly ovoce, které musel někdo sklídit. Galileovi nepřátelé začali růst jako houby po dešti a jeho první setkání s inkvizicí, stejně jako mnoho dalších neštěstí v jeho životě, bylo zcela jeho vlastní vinou.

(První výstřel zazněl z kazatelny. Obzvláště horlivý dominikánský mnich jménem Tommaso Caccini veřejně nazval Galilea „praktikem ďábelských umění“ a „nepřítelem pravého náboženství“. Následujícího dne podal Cacciniho přítel, jistý Niccolò Lorini, udání u Svatého oficia, což byl oficiální název inkvizice a požadoval, aby byl Galileo obviněn z kacířství. Jako důkaz přiložil pozměněné kopie Galileových osobních dopisů.

Tento nešikovný padělek však rychle selhal a když originální dopisy dorazily do Říma, inkvizitoři případ okamžitě uzavřeli a Lorinimu bylo přísně nařízeno, aby se už nikdy neukázal. Caccini byl ale tvrdohlavý chlapík. Protože zjevně nevěděl, kdy přestat, odcestoval do Říma sám a vzal si s sebou další vykonstruované „důkazy“. Inkvizitoři, kteří nikdy nebyli hlupáci, jak jsou často vykreslováni, tento podvod rychle prohlédli. Uvědomili si, že jsou používáni jako pěšáci v něčí akademické vendetě, hodili případ zpět do koše a varovali samotného Cacciniho, že šlape po velmi tenkém ledě.

To by mohl být konec příběhu, kdyby se Galileo místo oslav svého vítězství nerozhodl vrhnout po hlavě do tohoto chaosu. Jeho zraněná hrdost a touha po konečném vítězství ho dohnaly k bezohlednému činu. Poslal kardinálu Orsinimu výtisk svého nově vydaného „Pojednání o přílivech a odlivech“ a požádal ho, aby ho osobně doručil papeži Pavlu V. Ano, je to ta samá kniha, ve které se vysmíval Keplerovi a chrлил naprosté nesmysly o rozlévajících se oceánech.

To byla poslední kapka. Papež, unavený nekonečnými hádkami, se rozhodl debatu jednou provždy ukončit a pověřil inkvizici, aby učinila konečné rozhodnutí: byla Koperníkova teorie kacířská? Je důležité si uvědomit, že se to dělo v 17. století. Z pohledu našich současných znalostí je snadné obvinít Vatikán z obskurantismu. Tehdy ale neexistoval žádný přímý a nezvratný důkaz Koperníkovy správnosti. Byla to jen teorie, krásné vysvětlení pohybu planet, kterému však chybělo definitivní potvrzení.

Pro člověka 17. století, a vlastně i pro většinu obyvatel Vatikánu, se debata o tom, co se točilo kolem, podobala dnešní diskusi fyziků o povaze kvarků. Obyčejným lidem to bylo jedno. Vatikán se zabýval pouze jednou otázkou: co představuje kacířství a co ne. Nešlo o boj s vědou, ale o pokus nastolit řád v myslích lidí a ukončit hádky, které sám Galileo vyvolal.

Po dlouhém uvažování inkvizice vynesla verdikt. Logika byla jednoduchá: jelikož neexistovaly žádné přesvědčivé důkazy na podporu Koperníkovy teorie a samotná teorie odporovala několika pasážím v Písmu svatém, měla by být považována za falešnou a kacířskou.

Jedním z hlavních mýtů, které z těchto slyšení vyplynuly, je, že inkvizice zakázala Koperníkovu knihu „O oběžích nebeských sfér“. To není pravda. Nebyla zakázána, ale její vydání bylo pouze pozastaveno, dokud z textu nebylo odstraněno několik tvrzení o tom, že se jedná o absolutní pravdu, a nikoli pouze o matematický model.

Takže místo potvrzení své správnosti si Galileo střelil do nohy. Nebyl však zpětně obviněn z kacířství – inkvizice k tomu neměla ani pravomoc, ani chuť. Byl pouze oficiálně varován, že vzhledem k vydání takového dekretu by se měl zdržet dalšího veřejného šíření těchto myšlenek.

Aby ochránil pověst všech zúčastněných, vydal Galileův přítel, vlivný kardinál Robert Bellarmín, který byl slyšení přítomen, oficiální dokument. Ten potvrzoval, že Galileo nebyl souzen ani potrestán za žádný hřích, ale že se od nynějška má zdržet všech veřejných i soukromých diskusí na toto téma.

Je důležité zopakovat: Galileo nikdy nestrávil ani jeden den ve vězení a během obou svých návštěv Říma, na které byl povolán inkvizicí, žil v luxusních apartmánech, volně přijímal hosty a dokonce se účastnil recepce ve Vatikánu.

Poté, co Galileo obdržel Bellarmínův dopis a přísné varování, se vrátil do Florencie. Zdálo se, že incident je u konce, ale v roce 1623 došlo k události, která v něm znovu roznítla oheň boje. Jeho starý přítel a mecenáš, kardinál Maffeo Barberini, byl zvolen papežem pod jménem Urban VIII. Galileo se rozhodl, že je to jeho chvíle jak zazářit. Okamžitě spěchal do Říma, aby svého vysoce postaveného přítele přesvědčil ke zrušení zákazu z roku 1616.

Urban VIII. však nebyl na tak drastický obrat připraven. Navrhl kompromis: dovolil by Galileovi napsat knihu zkoumající oba světové systémy – starý, ptolemaiovský, a nový, koperníkovský. Ale za dvou podmínek. Zaprvé, obě teorie musí být prezentovány nestranně. Zadruhé, protože Galileovi stále chyběly nezvratné důkazy, musel být Koperníkův systém popsán pouze jako hypotetický matematický model. Galileo s radostí souhlasil a spěchal domů, aby svého přítele zradil tím nejodpornějším způsobem.

Když v roce 1632 vyšla jeho kniha Dialog o dvou hlavních světových systémech, ptolemaiovském a koperníkovském, všem se ukázalo, že Galileo nejen porušil svůj slib, ale také že svého mecenáše veřejně ponižil. Kniha byla napsána formou dialogu mezi třemi postavami. Dva z nich byli inteligentní a osvícení muži, kteří přirozeně hájili Koperníkovy názory. Postoj církve a samotného papeže Urbana VIII. však vyjádřila třetí postava – úzkoprsý a tvrdohlavý prost'áček jménem Simplicio. V překladu z italštiny toto jméno znamená „prost'áček“.

Ačkoli se Galileo později ospravedlňoval tvrzením, že měl na mysli jistého starověkého filozofa Simplicia, nárazka byla tak zřejmá, že jí všichni rozuměli. Urban VIII., který Galilea upřímně považoval za přítele, se cítil zrazen a vystaven veřejnému posměchu. Rozzuřený papež nepotřeboval další přesvědčování a okamžitě věc vrátil inkvizici, která Galilea urychleně předvolala k soudu do Říma.

A opět žádné vězení ani mučení, opět byl ubytován v luxusních apartmánech, tentokrát na toskánském velvyslanectví, a mohl se volně pohybovat po městě. Vatikán se zoufale chtěl vyhnout zapojení do vědecké bitvy, která by mohla snadno vést k trapným situacím. Inkvizitoři se i tentokrát snažili vyhnout obvinění starého potíživce z kacířství.

Formální obvinění proto znělo zcela jinak: nebyl souzen za své vědecké názory, ale za porušení podmínek dekretu z roku 1616 - v podstatě se jednalo o obvinění z pohrdání soudem. Galileovi nepřátelé však už kolem něj kroužili jako žraloci a

přesně věděli, na která tlačítka mají stisknout. Vštípili Inkvizici myšlenku, že Galileo v roce 1616 nejen slíbil, že bude mlčet, ale podepsal zvláštní slib, že pod trestem soudu už nikdy nevysloví ani nenapíše Koperníkovo jméno.

Na podporu tohoto falešného tvrzení byl v archivu zázračně nalezen dokument datovaný 26. února 1616, který zněl: „ ...uvedený kardinál varoval uvedeného Galilea před chybou výše uvedeného názoru a nabádal ho, aby se ho zřekl, a okamžitě a bez prodlení, v přítomnosti téhož kardinála, vydal uvedený komisař Galileovi soudní příkaz a přikázal mu jménem Jeho Svatosti papeže a celého personálu Svatého oficia, aby uvedený názor, že Slunce je středem vesmíru a Země se pohybuje, byl zcela opuštěn a aby se v žádném případě neodvážil jej zastávat, učit ho ani ho obhajovat slovem ani písemně, jinak by Svaté officium proti němu zahájilo řízení. “

Všichni chápali, že tento dokument byl hrubým padělkem. Kdyby se tvrdohlavý stařec zaměřil na odhalení tohoto falešného protokolu, většina historiků se domnívá, že by mu to prošlo. Místo toho však Galileo, povzbuzován ušklibájecími se nepřáteli, dovolil svému nafouknutému egu, aby ho přemohlo. Ignoroval rady svých příznivců, kteří si prakticky lámali vazy a zoufale poukazovali na padělek, a vydal se na rozbouřené moře beznadějné obhajoby svého Dialogu.

Galileo, přesvědčený, že se dokáže vymanit z jakékoli svízelné situace, se pokusil dokázat, že jeho kniha ve skutečnosti vyvrací Koperníka. Ve své výpovědi uvedl: „ Nedomnívám se, že jsem jejím napsáním jednal v rozporu s příkazem nezastávat, neobhajovat ani učit tento názor, natož abych ho neuposlechl, ale spíše jsem ho vyvrátil... V této knize jsem ani netvrdil, ani neobhajoval názor, že se Země pohybuje a Slunce je nehybné, ale spíše jsem demonstroval opak Koperníkova názoru a ukázal, že Koperníkovy argumenty jsou slabé a nepřesvědčivé. “

Takže na rozdíl od všeobecného obrazu neústupného bojovníka za pravdu, který údajně soudcům vrhl do tváře slavnou frázi „ A přece se to hýbe! “ (Eppur si muove!), se Galileo zbaběle pokusil z ní vyklubat a nakonec se zahnal do kouta. Tato fráze mimochodem vznikla mnohem později, v 18. století.

Inkvizice, která neměla žádný prostor k manévrování, neměla jinou možnost než se pojistit a prohlásit ho za „ silně podezřelého z kacířství “. Byl formálně odsouzen k neurčitému vězení, které bylo okamžitě změněno na domácí vězení. Šest dní pobýval Galileo hostem na toskánském velvyslanectví, zatímco se připravovaly jeho převoz do „ opatrovnictví “ jeho starého přítele, arcibiskupa Piccolominiho v Sieně. Brzy poté mu bylo dovoleno pokojně se vrátit do jeho vily v Arcetri nedaleko Florencie, kde strávil zbytek svého života.

Pokud jde o slavný experiment zahrnující shazování dělové koule a mušketové koule ze šikmé věže v Pise, i tento příběh je značně zkreslený. Nebyl to Galileo, kdo se snažil dokázat, že předměty různé hmotnosti padají současně, to již dokázal matematicky. Byli to jeho aristotelovští odpůrci, kdo provedli tento experiment ve snaze vyvrátit Galilea a dokázat pravdu svému starověkému učiteli, který tvrdil, že čím těžší předmět, tím rychleji padá. Mimochodem, tento experiment byl přesně zopakován na Měsíci 2. srpna 1971 velitelem mise Apollo 15 Daveem Scottem. Ve vesmírném vakuu

současně upustil kladivo a sokolí pero a ty se ve stejném okamžiku dotkly měsíčního prachu.

Galileo zemřel v roce 1642, ale místo posledního odpočinku našel až v roce 1737. Během převozu jeho těla do krypty v kostele Santa Croce ve Florencii jeden nadšený obdivovatel považoval za vhodné odebrat z vědcových ostatků tři prsty na památku. Dva z nich jsou nyní v soukromých sbírkách, zatímco třetí, prostředníček jeho pravé ruky, je hrdě vystaven ve florentském Muzeu Galileo. Je uložen ve skleněné nádobě a ukazuje k nebi – gesto, na které by sám Galileo nepochybně byl nesmírně hrdý.

Palestina

Petr Horák, Žižkov

Kousek po kousku se začíná rozpadat příběh o izraelské ofenzivě v Gaze. Děje se to v každém konfliktu, do kterého je Izrael vtažen – jsou vznesena falešná obvinění, následuje hysterie a trvá měsíce (ne-li roky), než se pravda dostane na povrch. Podívejme se, co svět zjistil během tohoto týdne, na co mnozí upozorňovali celé měsíce a vysloužili si za to jen nadávky do "nac*stických genoc*dních sion*stických prasat":

- Zhroutil se mýtus o úmyslném hladomoru způsobeném Izraelem: Tento týden bylo z palestinských zdrojů zveřejněno video, ve kterém Hamás likviduje tuny dětské výživy a speciální dětské výživy, které Hamás ukradl a zadržoval ve svých skladech, aby vytvořil narativ o tom, že Izrael vyhladověl Palestince v Gaze.

- Podle nejnovější studie mělo 60 % takzvaných "novinářů" zabitých v Gaze vazby na Hamás nebo Palestinský islámský džihád. Rozsáhlá studie, kterou tento týden zveřejnilo Centrum Meir Amit, zjistila, že 157 z 266 osob označených jako novináři mělo ve skutečnosti vazby na Hamás, Islámský džihád nebo jiné teroristické skupiny.

- Další tragické odhalení: Lékař z Gazy zavraždil 19letou rukojmí Nou Marcianovou tím, že jí vstříkl vzduch do žil – záznam tohoto činu následně Hamás zaslal její rodině jako krutý akt psychologického mučení. Pojďme se ještě chvíli bavit o lékařích v Gaze, kteří operovali izraelská rukojmí při plném vědomí bez použití anestezie, drželi u sebe doma izraelská rukojmí anebo veleli jednotkám Hamásu. Nyní sdílejí nemocniční prostory spolu s Hamásem, který v nemocnicích vyslýchá, mučí a vraždí nepohodlné Palestince.

- SE DVOULETÝM ZPOŽDĚNÍM Amnesty International konečně obvinila Hamás ze zločinů proti lidskosti za masakr ze 7. října.

V nové zprávě s názvem „Útoky na civilisty: vraždy, únosy rukojmí a další porušování lidských práv palestinskými ozbrojenými skupinami v Izraeli a Gaze“ Amnesty poprvé uvedla, že se Hamás a další palestinské frakce dopustily zločinů proti lidskosti, a dochází k závěru, že úmyslně zabíjely civilisty, vystavovaly rukojmí fyzickému a sexuálnímu násilí a že došlo k úmyslnému vyhlazování izraelského obyvatelstva. Zpráva také vyzývá k propuštění posledního zbývajícího rukojmí, Rana Gviliho.

Lepší pozdě než-li nikdy? Amnesty se nestala najednou přísnou. Byla zahánána do kouta. Důkazy byly příliš silné, svědectví příliš četná, záběry příliš jasné. Možná nakonec některé z těchto zvěstev zdokumentovala, ale neudělala nic pro to, aby napravila svou důvěryhodnost.

I když je pravda na straně Izraele, nedozírná škoda již byla napáchána šířením protiizraelských pomluv nenávislným antisionistickým hnutím.

Proto tam není žádná opozice, Hamas zabíjí vlastní narod jen aby se udržel u moci.

Pakt Hnutí islámského odporu Hamás 18.srpna 1988 Ustava >>>>:

Ve jménu Alláha Milosrdného

Článek 1: "Vy jste nejlepší národ v lidstvu. Izrael bude existovat jen dokud ho Islám nezničí, tak jak Islam již zničil jine před ním"

O Lidé: budete připraveni obětovat život, a vše, co je cenné pro Alláha.

Duchové společníků Proroka si podmanili Palestinu, obětovali své životy, Palestina je Muslim země od té doby .

Článek 2: Hnutí islámského odporu je jedním z křídel muslimského bratrstva v Palestině. Alláh je jeho cíl, Prorok je její model, Korán jeho ústava, Džihád je jeho cesta a smrt pro Alláha je nejvyšší ze svých přání.

"Den soudu nepřijde , dokud muslimové musí bojovat proti Židům a (zabíjení Židů), kdy se Žid schová za kameny a stromy O“ muslimy, ó Abdulla, že je Žid za mnou, musis přijít a zabít ho. Toto je Allahuv zákon upravující zemi Palestiny v islámské šarii (zákon), a totéž platí pro všechny země, muslimové si podmaní násilím!

Článek 3: Žena je domácnosti bojové rodiny, zda ona je matka nebo sestra, muslimská žena má roli neméně důležitou než muslimské muži v bitvě o osvobození. Ona je tvůrcem mužů. Při jejich boji proti nacistickým, Židům žádnou výjimku pro ženy a děti.

Palestina je islámský svět a země vysvěcena na muslimských generací až do soudného dne.

Ve Zkratce

Microsoft Office 2011 a Windows 11

V roce 2026 skončí podpora několika produktů od Microsoftu, tak si tradičně připomeneme, co nás čeká. Na spotřebitelské úrovni jde především o dva produkty. Po pěti letech skončí podpora **Office 2021**. Loni v říjnu přitom Microsoft ukončil podporu Office 2016 a 2019.

Tyto verze následují nedlouho po sobě z důvodu, že se životnost kancelářských balíků krátí. Původně trvala deset let, následovalo zkrácení na sedm let a od Office 2021 mají jednotlivá vydání plánovanou životnost pět roků.

Ke stejnému dni, tj. 13. října, bude ukončena podpora **Windows 11 24H2 v edicích Home a Pro**. Není to tragédie, protože tou dobou by už měly být prakticky všechny dotčené počítače automaticky převedeny na verzi 25H2. Protože obě verze sdílí jádrové technologie, je přechod otázkou pár minut a spočívá v instalaci malého aktivního balíčku.

Den obnovy samostatného českého státu

Karel Oliva Poslední slovo 1. ledna 2026 20:00

První (le)den nového roku je naším státním svátkem – Dnem obnovy samostatného českého státu, jímž si připomínáme výročí vzniku České republiky.

Název tohoto svátku se ovšem vztahuje nejen k 1. lednu 1993 a období po tomto dnu, ale i k době před ním: například zcela zřetelně vyjadřuje fakt, že Československo – ať už pod jakýmkoliv z řady svých oficiálních názvů – nebylo uskutečněním ideje samostatnosti českého národa, přestože nám to prvorepubliková i pozdější komunistická propaganda usilovně namlouvaly.

Ale stojí za to pohlédnout na věc systematicky.

Počátky samostatného českého státu sahají do 9. století, kdy si rod původně vládnoucí v oblasti dnešní Prahy a okolí (pro nějž teprve o mnoho století později František Palacký razil ve svých pracích název *Přemyslovci*) začal postupně podřizovat i okolní území a fakticky tak utvářel první státní strukturu Slovanů v Čechách. Přemyslovská moc postupně expandovala až přibližně do jejich současných hranic (s výjimkou Chebska), a po vyvrácení Velkomoravské říše maďarskými nájezdníky na samém počátku 10. století se rozšířila také na Moravu, i když ta si zachovala značnou správní samostatnost a v r. 1182 byla dokonce povýšena na markrabství.

K výraznému rozšíření území samostatného českého státu pak došlo za Lucemburků: Jan Lucemburský obdržel od císaře Ludvíka Bavora za vojenskou pomoc Chebsko a Karel IV. svou diplomacií a sňatkovou politikou získal do svazku zemí Koruny české i Slezsko a Horní a Dolní Lužici.

Další vývoj pak šel ohledně územního vývoje opačným směrem: v druhé polovině 15. století ovládl velké části Moravy uherský král Matyáš Korvín (1458-90), Vladislav Jagellonský však po Korvínově smrti získal Moravu zpět; když ovšem Ferdinand II. v tzv. Pražském míru postoupil obě Lužice Sasku (1635), ztratila je česká koruna natrvalo.

Přestože bylo České království jako samostatná jednotka oslabeno jak územními ztrátami, tak tím, že v mezidobí se volbou Ferdinanda I. českým králem (1526) stalo součástí habsburské říše, přece zůstávalo (přínejmenším formálně) ještě počátkem 18. století samostatným státem: bylo s ostatními habsburskými zeměmi svázáno „pouze“ společným panovníkem (personální unií), mělo však vlastní území, samosprávu i zákony, což si nedovolil změnit ani Ferdinand II., když po bitvě na Bílé hoře vydal Obnovené zřízení zemské, tedy jakousi novou „ústavu“ (1627 pro české země, 1628 pro Moravu)

K radikální proměně však došlo r. 1713, kdy Karel VI. vydal *Pragmatickou sankci o posloupnosti nejjasnějšího arcidomu rakouského*. Ta bývá v jednoduchém školním dějepisu uváděna hlavně proto, že – v souladu se svým názvem – určovala nový pořádek nástupnictví v habsburském rodě, díky čemuž mohla při absenci Karlových mužských dědiců na trůn nastoupit jeho dcera Marie Terezie, ve skutečnosti však její

základní tezí bylo nové uspořádání habsburské říše: její přetvoření z konglomerátu samostatných států spojených personální unií v jednotný a územně i správně nedělitelný státní útvar.

To byl teprve moment, kdy česká státní samostatnost vzala definitivně za své, byť to musely schválit zemské sněmy, což se ovšem stalo: v r. 1720 *Pragmatickou sankci* schválily český, moravský a slezský sněm, v r. 1721 ji pak přijalo i Chebsko. (Za doplnění jistě stojí, že z územního hlediska se k tomu o pár desítek let později ještě přidružila ztráta téměř celého Slezska, které Marie Terezie musela až na malou část v okolí Opavy a Slezské Ostravy po prohrané válce odstoupit Prusku.) De iure tak samostatná česká státnost přetrvala od prvních Přemyslovců až do počátku 18. století, i když je zřejmé, že v praxi ji vytvoření habsburského soustátí Ferdinandem I. značně omezovalo.

NEJDE TO DOLŮ, KARLE. TEN SOCIALIZMUS JE ZAŽRANĚJ.

Pragmatická sankce pak platila až do rozpadu Rakouska-Uherska v r. 1918. Vznikem Československa – jak již ostatně jeho název napovídá – ovšem nebyla česká samostatnost obnovena: unitární charakter státu (s jediným parlamentem, jedinou vládou atd.) českou státní samostatnost dokonce ještě dále omezil zrušením českého i moravského zemského sněmu, které až do r. 1918 stále existovaly a měly nezanedbatelné lokální pravomoci.

O jakékoliv samostatnosti v období 1939-89 asi nemá smysl ztrácet slova, léta 1945-48 nevyjímaje, a krátké mezidobí let 1990-92 bylo fakticky jen přípravou na rozpad společného státu. Teprve 1. leden 1993 tak po staletích přinesl českým zemím skutečnou samostatnost. Nechápu proto důvody, které vedou k tomu, že ani po 33 letech od 1. ledna 1993 neumíme tento den ocenit a prakticky jej neslavíme (a v kontrastu s tím o to více oficiálně oslavujeme 28. říjen, den vzniku státu, který fatálně selhal po méně než dvou desetiletích).

Ať žije 1. leden, Den obnovy samostatného českého státu!

Jørgen Jørgens Tasmania

Jørgen Jørgensen králem Islandu - na ostrově známý jako Jörundur hundadagakonungur (Kráľ psích dní), protože vládl pouze v období vrcholného léta, nazývaném tradičně "psí dny" podle toho, že tehdy hvězda Sirius v souhvězdí Velkého psa vychází zároveň se Sluncem.

Island nikdy nebyl zrovna skvělé místo k životu. V roce 1783 zde kupříkladu došlo k sérii sopečných erupcí, které měly za následek vyhubení až 70 % veškerého dobytka, absenci léta a tvrdé následující zimy, což vedlo ke hladomoru. Tehdy zemřelo až 25 % tehdejší populace Islandu

(9 000 lidí) a dánský král dokonce zvažoval, že by nechal zbytek islandské populace přestěhovat do bezpečí mimo ostrov. Aby to nebylo všechno, tak v roce 1809 se jeden dánský korzár a obchodník prohlásil islandským panovníkem a vztyčil zde svoji modrou vlajku se třemi sušenými treskami.

Jørgen Jørgensen (1780-1841) pocházel z Kodaně a jeho otec byl hodinářem v královských službách. Už jako patnáctiletý odešel na moře, v letech 1798 až 1806 navštívil na palubě lodi Lady Nelson jižní Afriku a Austrálii. Po bitvě o Kodaň vstoupil do dánských služeb jako kapitán lodi Admiral Juul, napadající britská obchodní plavidla (tři dokonce zajal). V březnu 1808 jej Britové chytili nedaleko Scarboroughu a internovali jako válečného zajatce. Dne 26. června 1809 připlul ve funkci tlumočníka na britské lodi Clarence na Island, kde za pomoci posádky svrhl dánského guvernéra, vyhlásil nezávislost ostrova a sám se jmenoval jeho vládcem.

Nutno poznamenat, že tehdy žilo v Reykjavíku 300 lidí a Jørgensen se vylodil s pouhými dvanácti ozbrojenými námořníky. Byla však neděle a prakticky všichni obyvatelé města byli tou dobou v kostele. Místního guvernéra Fredericha Christopera Trampeho (1779-1832) tak snadno zastihl v jeho domě odpočívajícího na pohovce (kuchař byl zaneprázdněn přípravou večeře) a uvěznil jej. Jørgensen narušil vykořisťovatelské praktiky a monopol dánských kolonistů, prodejem obilí za výrazně snížené

ceny. Svůj stát si představoval jako jakousi liberální / sociální demokracii, přičemž čerpal inspiraci z revolučních hnutí v Americe a Francii. Slíbil rozsáhlé reformy, jako obnovení tradičního sněmu Althing a povolení volného obchodu Island'anů s cizinou bez dánských prostředníků. Své záměry zprostředkovával řadou proklamací. Prikázal aby mu byly předány všechny zbraně a munice (pod hrozbou trestu smrti). Nutno poznamenat, že venkovský lid zaujal a do jeho armády narukovalo mnoho Island'anů. Dokonce tak byla zřízena obranná pevnost, zvaná Fort Phelps.

Jørgensenova revoluce však neměla trvat dlouho. Dne 22. srpna 1809 dorazila na ostrov britská korveta Talbot pod velením kapitána Alexandra Jonese. Samozvaný vládce ostrova byl zatčen pro útek ze zajetí a za nelegální opuštění Anglie uvězněn. Roku 1812 byl pro své jazykové znalosti nasazen jako tajný agent britské výzvědné služby. Zvykl si na nákladný život a brzy upadl do dluhů. Za krádeže byl odsouzen k smrti, což však bylo zmírněno na vyhnanství. Roku 1826 se tak nedobrovolně dostal do Tasmánie, kde se však stal uznávaným badatelem - vydal řadu publikací o přírodě i historii ostrova. Na sklonku života dokonce vstoupil do řad koloniální policie a účastnil se operací proti domorodým Tasmáncům.

Veverka sedí na stromě a louská oříšky. Rozlouskne první - stříbrné šaty. Rozlouskne druhý - zlaté šaty. Rozlouskne třetí oříšek - diamantové šaty. Veverka se rozpláče, schoulí se na větvičku a vzlyká: „Já se snad kvůli tý blbě pohádce ani nenažeru!“

Lékař se ptá pacienta s obvázanou hlavou: „Autonehoda?“ „Ne, maharadža.“

BB**Server francouzského deníku Le Monde**

napsal, že Bardotová „zůstala po tři desetiletí výjimkou ve francouzské kultuře – jedinou celebritou, která otevřeně hájila krajní pravici“. „Ve svém nepřátelství vůči imigraci a nostalgii po Francii, kterou považovala za ztracenou, sdílela společnou řeč s Alainem Delonem, další ikonou zlatého věku francouzské kinematografie,“ napsal o Bardotové server francouzského listu.

V jednom případě jí pařížský soud uložil pokutu 15 000 eur za to, že označila muslimy za „tu populaci, která nás ničí, ničí naši zemi svými konkrétními činy“,

„Bojovala proti masové imigraci islamistických mužů ve vojenském věku, kteří se snažili zničit Francii a její kulturu. Bojovala za zákony podporující prevenci týrání zvířat. Byla, uvnitř i navenek, jednou z nejkrásnějších lidských bytostí, jaké kdy žily,“ napsal o Bardotové americký herec James Woods.

Macron prý nabídnul rodině Bardotů státní obřad s veškerými státními poctami.

Rodina Bardotů vzkázala, že Macron není na pohřbu 7 ledna v Saint Tropez vítán.

Po Belmondovi a Delonovi se odvrátila od Macrona i rodina Bardotů.

Těžce nemocná společnost

Jan Ziegler 6. ledna 2026

„Až bude mrtvola, přijedeme a sepíšeme to,“ tak se staví ruská policie k domácímu násilí. Pokud muž ženu jenom zmlátí, dostane od policistů pouhou pokutu. Putinova říše je nemocnou společností tolerující kruté násilí.

Jeden takový otrěsný případ popisuje web hir.harvard.edu. Margarita Gračevová opakovaně žádala strážce zákona o ochranu před surovým sadistickým manželem. Poté, co ji manžel odtáhl do lesa za jejich domem a vyhrožoval jí nožem, matka dvou dětí zavolala policii. Nebyla to poprvé, co nahlásila zneužívání, ale podle ruského práva nemohl být její násilník zatčen, pokud nebylo tak násilné, že by byla hospitalizována. O tři měsíce později policie obdržela hlášení, že Gračevové byly sekerou useknuty ruce. Teprve tehdy byl její manžel zadržen.

„Každou třetí ženu v Rusku bije její manžel či partner. Každých 45 minut je zabita jedna Ruska ve svém domově, a to je počet, z něhož mrazí,“ napsala podle webu irozhlas.cz blogerka Oxana Kravcovová.

Násilníkovi, který zbije člena vlastní rodiny, hrozí podle ruských zákonů jen pokuta, pokud se násilí

nedopustí častěji než jednou za rok. V Rusku je asi 16 milionů obětí domácího násilí. V této zemi je ale chráněn násilník, nikoliv oběť. „Čtyři pětiny žen uvězněných za vraždu sedí za to, že se bránily tyranovi,“ upozorňuje ochránkyně lidských práv Alena Popovová na svém účtu na Instagramu.

Další obhájkyň lidských práv Alexandra Mitrošinová vyprávěla příběh zavražděné Oxany Sadykovové. Tu manžel mlátil tak dlouho, až na něj podala trestní oznámení a požádala o rozvod. Po výslechu na policii se násilník 8. července vrátil domů a ženu zabil před očima osmiletého syna. „Oxana by byla naživu, kdyby existoval zákon o domácím násilí,“ zdůraznila Mitrošinová Rusko však nemá, na rozdíl od 140 zemí včetně České republiky, které například umožňují domácí násilníky vypovídat ze společného bydlí, účinný zákon pro trestání domácího násilí. V roce 2017 dokonce došlo s podporou pravoslavné církve ke změně právní normy, která násilí v rodině činí daleko méně trestným. Pokud k němu nedochází opakovaně, je bráno jako pouhý přestupek, který se řeší pokutou. Jenomže i když k domácímu násilí dochází opakovaně, jestliže žena nemusí být převezena do nemocnice a je jenom potlučena, násilníkovi prakticky kromě pokuty nic nehrozí. Jak dokazuje i případ Margarity Gračevové.

Podle některých jedinců je prý Rusko zemí tradičních hodnot. Nevím, jestli je podle někoho mlácení žen tradiční hodnotou, pak ano. Ve skutečnosti je však otrěsné, že ruská společnost toleruje toto brutální násilí a to dokonce se souhlasem pravoslavné církve, která by jako křesťanské společenství měla bránit slabé a utiskované. Fakticky však dává zelenou surovému ubližování nevinným ženám.

Současné putinovské Rusko je těžce nemocnou společností, která je benevolentní vůči násilníkům, nejen těm domácím. Jak je patrné, bezohledná krutost je trvalou součástí ruské společnosti, kde lidský život nemá žádnou cenu. Rusko zkrátka bere násilí jako běžnou záležitost a je k němu značně tolerantní. A z tohoto kontextu je třeba posuzovat i ruské válečné zločiny na Ukrajině včetně masového vraždění ukrajinských civilistů v Buči, Izjumu a dalších místech.

Vydavatel:

Ono to není lepší ani v Indii, Pákistánu a okolních zemích. Jak jsem slyšel vyprávět, tak když přijde znásilněná na policii, všechno musí dopodrobna vyprávět a popisovat, policie to sepíše, a pak když znásilněná paní odejde, report koluje pro pobavení a pak se hodí do koše a nic se nestane.

V mnoha zemích včetně ČR násilník dostane často jen podmínku a někdy ani to ne.

Myanmar (dříve Barma), kde v současné době vládne vojenská junta,

Bývalý šéf české diplomacie Jan Lipavský (nestr. za ODS) problém v blahopřání obyvatelům Myanmaru nevidí. „Přání směřuje lidu Myanmaru, nikoliv vojenské juntě, což považují v dané situaci za správný přístup,“ řekl deníku FORUM 24 exministr zahraničí.

Jak se jmenuješ?

Pavla bez „F“.

Ale tam žádný „F“ není!

A co jsem kurva před chvilkou řekla??

Le Pen

Honza Řecký

Dneska 8 ledna, zemřel Jean-Marie Le Pen. Většina Evropanů ho považovala za ďábla, protože byl to antisemita a mučil prý „alžírské vlastence“, kteří uřezávali hlavy civilistům a párali břicha těhotným ženám v Alžírsku. Asi jo, ale já za to soudit nebudu. Ja puberták jsem dostal trojku z chování za to, že jsem na výtvarné výchově na téma „Co by jste chtěli mít?“, namaloval továrnu, do které jdou Židé a vypadá z ní hlavní produkt, mýdlo ze Židů. Stydím se zato, ale stalo se a nic s tím nenadělám.

Jenže Le Pen založil jako první začal nahlas mluvit o multikulturním šílenství levičáků a neomarxistů, kteří ovládli západní Evropu, a kteří jí nechali okrádat zástupy a znásilňovat přistěhovalců a ničit západní kulturu. Jean-Marie Le Pen jako první založil opravdu vlasteneckou stranu, kterou neomarxisté označují za krajní pravici a populisty. Tenkrát byla považována za neuvěřitelný úkaz, kterému se skoro všichni smáli. Říkali, že je nácek, rasista a lhář. Nebáli se ho, ale byla to velká chyba neomarxistů. Díky němu začaly vznikat vlastenecké strany i jinde, ale ač je společnost brala jako vtip a neomarxisté je považovali za vzduch, jejich síla začala růst a dnes z nich mají neomarxisté strach.

Dneska tento velký vlastenec a hrdina zemřel a vlastenecké strany začínají ovládat parlamentní volby skoro ve všech Evropě a to, co již on tenkrát říkal, dnes každý normální Evropan ví. Multikulturním společností ničí Evropu, jeho dcera opustila antisemitismus, je přítel Izraele, brání Židy před útoky muslimů a levičáků a hlavně, možná bude příští prezidentka Francie. Má na to.

Jean-Marie Le Pen jako první pozvedl prapor vlastenecké scény, vlastenců a vlasteneckých stran Evropy a díky němu je malá šance, že naši kulturu, víru a společnost, kterou naši předci tak statečně a krvavě bránili, neodevzdáme barbarům. Byl to muž plný chyb, ale dal nám šanci a naději. Byl to muž staré školy, který se nebál postavit mocným, kteří naši západní civilizace chtějí zničit. Ať si neomarxisté a sluníčka kopou a nadávají mi, dnes zemřel velký muž Evropy a oddaný křesťan. Nechť mu dá Bůh velkou slávu!

Se smutkem v srdci oznamujeme, že 3.1.2026 nás ve věku 80 let opustila naše dlouholetá členka, cvičitelka a viceprezidentka Sokol Sydney,

Iva Mašek.

Iva, přestože byla dlouhodobě těžce nemocná, zůstávala vždy pozitivní a s neutuchajícím zájmem se až do posledních měsíců aktivně zapojovala do sokolských aktivit.

Bude nám moc chybět Pro bližší info ohledně rozloučení s Ivou prosím napište přímo synovi Markovi:

mmasek@hotmail.com

AustralianJews

Reflection on the recent disgusting event near the Parliament of NSW.

Let's explore our history.

They don't teach these facts at schools. Maybe this is the reason some Australians support this common agenda of Nazi, Islamists and leftists. Yes, their agendas about Jews are the same. Surprisingly, all three haters of western civilization are repeating the same agenda. Actually, not surprisingly - all of them hate western civilization and those who contribute in it a lot.

Anyway, the truth follows.

1. Jews have been in Australia since Day One. 1788.

Jews arrived with the First Fleet.

They have been here exactly as long as European Australia has existed.

Examples:

Esther Abrahams (1788) — Jewish woman from the First Fleet.

Managed the large Annandale farm; her son became the Mayor of Sydney.

Joseph Levy (1788) — Jewish convict of the First Fleet who later became a respected Sydney tradesman.

The Solomon family (1800s) — early politicians, journalists, and business leaders in South Australia.

The Cohen family — merchants and warehouse owners who shaped the early economy of NSW and Tasmania.

By 1832 Sydney already had its first synagogue — earlier than many Protestant denominations.

From the beginning, Australia was built by Christians and Jews together.

This is a historical fact, not an opinion.

2. Economy, cities, infrastructure

Jewish families built shops, factories, ports, created jobs, and supported the growth of cities.

Sidney Myer (Simcha Baevski) — founder of Myer Stores, Australia’s biggest department store chain.

Mayer & Jack Myer — expanded retail and city development.

Cooper & Levy — early major suppliers and wholesalers.

The Cohen family — a pillar of early commerce in Hobart and Sydney.

These people did not “arrive yesterday.”

They have been building Australia for more than two centuries.

3. Army, government, national security

The most famous example is a global military icon:

Sir John Monash

Son of Jewish migrants.

Commander of ANZAC on the Western Front in WWI.

One of the greatest generals of the 20th century.

After the war, he led the electrification of Victoria and modern infrastructure projects.

Monash University, Monash Freeway, Monash Medical Centre — all bear his name.

Other examples:

Sir Isaac Isaacs — Australia’s first native-born Governor-General.

Major General Paul Cullen — WWII hero and founder of a major veterans’ support foundation.

4. Before and after the Holocaust

Why did Australia take few Jewish refugees before WWII?

Because of:

the White Australia Policy

the Great Depression

political and social antisemitism

pre-war diplomacy

But Australia still accepted around 10,000 Jews before the war, and about 35,000 after it.

And these people transformed the country.

Examples of Jewish refugees whom Australia saved:

Sir Gustav Nossal — arrived in 1939, became a global legend in immunology.

Frank Lowy — Holocaust survivor, founder of Westfield, one of Australia’s greatest philanthropists.

Henry Krips — refugee from Vienna who built the musical life of South Australia.

5. Post-war contribution: medicine, education, culture, business

Medicine & Science

Leslie Burnett — founder of Australia’s largest diagnostic laboratory network.

Sir Zelman Cowen — university leader and reformer of higher education.

Culture

Louis Nowra — playwright.

Richard Pratt — owner of Visy, major cultural and philanthropic supporter.

Business

The Pratt family, Lowy family, Triguboff family — thousands of jobs and a massive contribution to the economy.

6. Jewish Australians today

Jews make up only 0.4–0.5% of the population, yet their contribution is visible everywhere:

Josh Frydenberg — Treasurer of Australia (2018–2022).

Mark Dreyfus — current Attorney-General.

Dan Rosen — CEO of ARIA.

Harry Triguboff (Meriton) — Australia’s largest residential developer.

These achievements come from work, education, and responsibility — not from any “lobby.”

7. Why the “Jewish lobby” narrative is false and dangerous

False:

Jews have lived here for 237 years, helping to build cities, fighting in wars, writing laws, advancing science, founding universities, and developing infrastructure.

Calling them “foreigners” simply denies Australian history.

Dangerous:

This rhetoric is identical to the propaganda of: Nazis

Communists

Islamist extremists

Three ideologies that hate Western civilisation, democracy, and freedom — but strangely speak in the same antisemitic language:

“Jews control the government and destroy the nation.”

When Australians repeat those phrases, they unwittingly become the mouthpiece of ideologies that stand against Australia and everything it represents.

The truth

Jews are not “guests” in Australia.

They have been here since 1788.

They built this country alongside Christians.

They defended it in war.

They strengthened its economy, culture, medicine, education, and public institutions.

When someone today shouts about a “Jewish lobby,”

they are only repeating foreign rhetoric without understanding how Australia was truly built.

Australian jail is often better than nursing house.

In 2011, a 59-year-old man named James Verone robbed a bank. He did so by handing the teller a small note that asked for one dollar. Just one dollar. After receiving his dollar, Mr. Verone sat down and waited for the police to arrive.

Suffering from chronic health problems, Verone had recently lost his job as a delivery driver—and with it, his health insurance. As a result, he could not afford the medical care he needed to survive. He knew that in prison, he would receive the treatment he needed even without insurance, so he committed the robbery simply to stay alive. He was sentenced to one year in prison, during which he received life-saving treatment.

A civilized country should never allow any of its citizens to become so desperate for medical care that they are forced to commit armed robbery just to survive. Charging people exorbitant amounts for the medications and treatments they need merely for profit is an insane injustice.

NEW FACE, SAME OLD PROTECTION RACKET!

He fought it for weeks, but Albanese has finally caved on the Bondi Royal Commission.

But look who he’s reportedly picked to run it, a 75-year-old former High Court Justice Virginia Bell. Sound familiar? It should.

She’s Albo’s "favorite" choice for every sensitive inquiry. He hand-picked her to go after his political opponents before, and now she’s back to lead this one.

It’s the classic Albo move: wait until the pressure is too high, then pick a "safe" insider who’s already on the speed dial. When a PM keeps choosing the same person to lead "independent" inquiries, you know the result is already written.

Australia doesn’t need another "captain’s pick" to run a PR exercise. We need a truly independent investigation that isn’t afraid to look at the Government’s own failures—not just a report from a hand-picked insider.

We’re being conned again, Australia.

Different inquiry, same old "mates rates.